

ความไร้หลัก

ของ

พญามาร

ความเร่งลับของพญามาร

โดย

วิลเลียม คับบลิว. ออร์

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปทุมโพธิ์

กรุงเทพฯ 4

หนังสือชุด

ประกายทิพย์-ประกายธรรม

อันดับ 7

Living Light Series No. 7

Copyright © “The Mystery of Satan” by Dr.w. w. Orr, Scripture Press Ministries. World rights reserved. Translated and produced in the Thai language by permission of Scripture Press Ministries, Glen Ellyn, and ILL. U.S.A.

ห้างหุ้นส่วนจำกัด

โรงพิมพ์ เจริญธรรม 93-95 ถนนมหาราชพ โทร. 213320-229242

CHAROEN THAM 93-95 MAHUNNOP Rd. TEL. 213320-229242

คำนำ

คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า ความรุ่มเย็นเป็นสุข ความสมหวังเป็นที่ปรารถนา และใฝ่หาของทุกคน แต่นั่นแหละ ความหวัง หรือความฝันกับความเป็นจริงในชีวิตของเรา มันไม่สอดคล้องราบรื่นเสมอไป นักหรรอก หลายครั้งมักสวนทางกันอย่างน่าปวดร้าวที่สุด

หนังสือเล่มนี้จะเปิดเผยถึงความเร้นลับของพญามาร เจ้าแห่งอำนาจมืดที่คอยคุกคามครอบงำชีวิตของเราอยู่ทุกเวลานาที ท่านจะรู้ถึงสาเหตุแห่งความพ่ายแพ้ในชีวิต อย่างละเอียดทุกแง่มุม พร้อมทั้งวิธีต่อสู้เอาชนะต่อการทดลองของพญามารอย่างมีประสิทธิภาพตามครรลองของพระเจ้า

ความเร้นลับของพญามาร นอกเหนือจากจะเป็นหนังสือที่ให้ความรู้ที่น่าอ่านยิ่งเล่มหนึ่งของ วิลเลียม คับบลิว. ออร์ แล้ว ยังแสดงออกซึ่งอุดมการณ์อันแน่วแน่ และความรับผิดชอบของท่านผู้นี้ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ที่พึงมีต่อพี่น้องคริสเตียน และพี่น้องร่วมโลก อย่างน่าชมเชยยิ่ง

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

	หน้า
ศัตรูตัวสำคัญ	6
ต้นกำเนิดของพญามาร	8
ความผิดบาปของลูซิเฟอร์	11
การพิพากษาลงโทษ	14
พระเจ้าทรงสร้างโลกขึ้นใหม่	16
อาดัมและเอวา	18
พญามารชนะ	20
เหตุใดพระเจ้าจึงทรงอนุญาต	22
ความใฝ่สูงจนเกินศักดิ์ของพญามาร	24
ชื่อต่าง ๆ ของพญามาร	26
ภูตผีปีศาจ – สมุนของพญามาร	28
เหตุการณ์ในพระคัมภีร์เดิม	30
การต่อต้านของพญามารในพระคริสตธรรมใหม่	33
ปราชัยที่ไม้กางเขน	35
อาณาจักร 2 อาณาจักร	37
กิจการของพญามารในปัจจุบัน	40
ผีเข้าสิง	42
ผู้รับใช้ของพญามาร	44
ลัทธิเทียมเท็จ	47
อนาคตของพญามาร	50
ความพินาศของพญามาร	52
เกราะป้องกันของคริสเตียน	54
ยุทธภัณฑ์	56
ท่าทีของคริสเตียน	58
ประสบการณ์ของเปโตร	61

ศัตรูตัวสำคัญ

คริสเตียนจำเป็นต้องเผชิญกับศัตรูตัวสำคัญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มันวางแผนการอันชั่วร้ายเลวทรามปราศจากเมตตาจิตและไม่มีการผ่อนผันในอันที่จะโค่นล้มคริสเตียนให้ย่อยยับลง มันมีใจเกลียดชังพระเจ้าและประชากรของพระองค์ มันเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของคริสเตียน

บางคนประหลาดใจเมื่อรู้ว่า พญามารเป็นบุคคลสำคัญอันดับ 4 ของจักรวาล แต่นั่นเป็นความจริงที่เดียว! ลองพิจารณาคุณก็ได้ ผู้มีความสำคัญยิ่งในจักรวาล บุคคลแรกคือ องค์ตรีเอกานุภาพ ผู้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ อันได้แก่ พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถัดไปก็คือซาตานวิญญาณชั่วซึ่งก่อปรดด้วยสติปัญญา และอำนาจเหนือธรรมชาติรองลงมาจากพระเจ้า นอกจากนี้มันยังมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะยกตัวเองขึ้นเป็นพระเจ้า ด้วยการขำขมมนุษย์ทุกคนให้จมอยู่ในปลักของมัน มันโหดร้ายป่าเถื่อนที่สุด หลอกลวงเก่งที่สุด และคดในข้ออ้างในกระดุกมากที่สุด

พญามารพยายามทุกวิถีทางที่จะปกปิดความชั่วร้ายเลวทรามของมัน ประการแรก มันจะทำให้คนที่มื่ออารมณ์หวั่นไหวง่ายเกิดความคิดว่า พญามารซาตานไม่มีตัวมีตนจริง ส่วนที่คนบางคนเชื่อว่าภูติผีปิศาจมีจริงนั้น ก็ไม่ใช่อะไรอื่น เป็นแต่เพียงพวกเรสมมุติกันขึ้นมาเท่านั้น ช่างน่าประหลาดจริง ๆ ที่คนเป็นอันมากยอมรับการไปปดเท็จดังกล่าวนี้ คนเหล่านี้เชื่อว่า ความชั่วก็คือการขาดความดีนั่นเอง และเหตุที่คนทั่วไปมีปกติที่จะกระทำสิ่งที่ผิดก็เป็นเพราะว่าเขาเหล่านั้นมิได้กระทำสิ่งที่ชอบ บุคคลประเภทนี้จะไม่คิดสงสัยเลยว่า มีวิญญาณชั่วล่องลงเขาให้คิดเช่นนั้น

อีกประการหนึ่ง ซาตานอยากจะให้คนทั่วไปคิดว่า มันเป็นเพียงตัวตลกที่เต็มไปด้วยเล่ห์กระเท่ห์ อยู่ในชุดสีแดงสดใส มีเขามือหางยางและมีมือถือสามง่าม ภาพของซาตานที่เห็นกันอยู่โดยทั่วไปนั้นเป็นจินตนาการของจิตรกร ซึ่งพยายามที่จะวาดให้เป็นภาพของผู้มีอำนาจเหนือขุมมรกอันเป็นการเข้าใจผิดทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่จะสร้างความพึงพอใจให้แก่ซาตานได้ดีไปกว่าการที่คนทั่วไปสำคัญผิดในบุคลิกลักษณะของมัน ลักษณะหรือธรรมชาติที่แท้จริงของซาตานนั้น พอที่จะสรุปได้เป็นสองสามประการตามลำดับดังนี้คือ มันได้ล่องลงคนจำนวนนับล้าน ๆ ซึ่งกำลังจะพิเนาศเป็นนิจันรันตร์ด้วยแผนการอันอุบาทว์ของมัน เป้าหมายโดยเฉพาะในการโจมตีของมันก็คือ บรรดาผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ศรัทธาในองค์พระเยซูคริสต์ มันพยายามหาทางที่จะลบล้างคำพยานของคริสเตียน โดยการชักนำให้กระทำความผิดบาป และโดยการล่องลงให้คริสเตียนวุ่นวายอยู่กับอาชีพการงานฝ่ายโลกและทะเลาะทะเลาะอยากได้สิ่งที่เป็นของฝ่ายโลก

การที่จะรู้เท่าทัน และรักษาตัวให้รอดพ้นจากกลอุบายที่ทันสมัยอยู่เสมอของพญามารย่อมขึ้นอยู่กับ การทำความเข้าใจถึงความจริงของมันเป็นสำคัญ คริสเตียนทุกคนควรจำใส่ใจไว้เสมอ

เกี่ยวกับเป้าประสงค์ ความทะเยอทะยาน และกลอุบายของฝีมารซาตานพร้อมกันนั้นก็ควรจะยำเกรงอำนาจของมันด้วย การรู้เท่าทันเช่นนี้จะทำให้คริสเตียนเข้าใจได้ว่า เขาไม่สามารถดำเนินชีวิตที่ประสบแต่ความสำเร็จได้ด้วยกำลังความสามารถของตนเอง และแล้วเขาก็จะเรียนรู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้เขากระทำเช่นนั้น แต่ทรงประสงค์ให้เขาเอาชนะต่ออำนาจของพญามารทุกเวลาด้วยฤทธานุภาพของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ และมีอำนาจเหนือความตาย

ต้นกำเนิดของพญามาร

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1) พระองค์ทรงสร้างเมื่อไร? ไม่มีใครทราบ พระคัมภีร์เองก็ไม่ได้เน้นในเรื่องนี้ แต่พระคัมภีร์บอกกับเราว่า พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ก่อนปฐมกาล พระองค์ทรงดำเนินกระบวนการสร้างสรรค์ด้วยพระองค์เอง และบอกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลที่เราเห็นและเห็นนั้นเกิดจากที่ฝีพระหัตถ์ของพระองค์โดยตรง

การศึกษาเกี่ยวกับพื้นผิวของโลกได้ชักนำให้นักวิทยาศาสตร์เป็นจำนวนมากเชื่อว่า โลกและจักรวาลนั้นมีอายุเก่าแก่มาก ซึ่งในเรื่องนี้ก็หาได้ชัดกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ แม้ว่าพระวจนะของพระเจ้าจะไม่ได้เน้นในเรื่องยุคต่าง ๆ ของโลกเป็นลำดับ ๆ ไป แต่ก็มีหลักฐานบางประการที่สนับสนุนความเห็นที่ว่า มีอยู่ช่วงหนึ่งเป็นระยะเวลาอันยาวนานทีเดียวที่โลกอยู่ในสภาพว่างเปล่า ซึ่งในเรื่องนี้อาจจะเป็นเพราะผลแห่งการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าก็ได้ และยุคต่าง ๆ ในธรณีวิทยา ก็อาจจะอธิบายถึงลักษณะของโลกนี้ระหว่างช่วงเวลาดังกล่าวนั้น ได้อย่างถูกต้องทีเดียว

ในช่วงหนึ่งของอนันตกาล ณ จุดเริ่มต้นแห่งกาลเวลา พระเจ้าได้ทรงวางแผนการ และเนรมิตสร้างโลก และสากลจักรวาลที่ห้อมล้อมโลก นอกจากนั้นพระองค์ยังได้ทรงเนรมิตสร้างสิ่งมีชีวิตขึ้นเป็นพิเศษ “รูปหนึ่ง” มีสภาพเป็นกายวิญญูณ เป็นทิพย์ที่ยังยืนอยู่ตลอดกาล เรียกว่า “ทูตสวรรค์”

หน้าที่และความรับผิดชอบของทูตสวรรค์นั้น ดูเหมือนว่าจะเป็นการรับสนองพระบรมราชโองการของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ ด้วยการควบคุมดูแลระบบดวงดาวต่าง ๆ และกายทิพย์ทั้งหลาย และควบคุมธรรมชาติที่ปกคลุมโลกนี้อยู่ เช่น ทะเลมหาสมุทร ลมทุกชนิด ฝน ฯลฯ นอกเหนือจากทูตสวรรค์ ซึ่งมีอำนาจมาจากมหาศาลเหล่านี้แล้ว พระเจ้าได้ทรงสร้างทูตสวรรค์ซึ่งมีสภาพพิเศษอีกองค์หนึ่ง มีนามกว่า “ลูซิเฟอร์” ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้ส่องแสงประกายเจิดจ้า” ความหมายดังกล่าวนี้ มิได้แสดงถึงเพียงลักษณะกายวิญญูณของมันเท่านั้น แต่ยังได้แสดงถึงความคิดจิตใจ สติปัญญา ฤทธิ์เดช และสิทธิอำนาจของมัน อีกด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งลูซิเฟอร์ให้เป็นผู้หน้าที่มีอำนาจเต็มเหนือเหล่าทูตสวรรค์ทั้งหมด

ข้อความที่น่าสนใจยิ่งตอนหนึ่งในพระธรรมคัมภีร์ที่ควรสนใจเป็นอย่างยิ่งก็คือ ในหนังสือเอเสเคียล 28:12-19 ซึ่งกล่าวถึงกษัตริย์เมืองไทระ(ตุโร) เป็นสำคัญ ข้อความตอนนั้น ว่าดังนี้

“เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ เจ้าอยู่ในเอเดนพระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นสิ่งของเจ้า คือทับทิมบุษราคัมน้ำอ้อน เพชรเพทาย โกเมน และมณีโชติ ไพฑูรย์ มรกตและเบริล เพชรพลอยเหล่านี้ฝังในทองคำและลวดลายแกะสลักก็เป็นทองคำ สิ่งเหล่านี้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา เราตั้งเจ้าให้อยู่กับทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ที่ได้

เจิมตั้งไว้ เจ้าอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง เจ้าก็ปราศจากคำหิโนในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่ที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความบาปชั่วในตัวเจ้า ในความอุดมสมบูรณ์แห่งการค้ำของเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการทารุณ เจ้ากระทำบาป เราจะกำจัดเจ้าเสียจากภูเขาแห่งพระเจ้า และเรอบผู้พิทักษ์นั้นก็จับเจ้าออกไปจากท่ามกลางศิลาเพลิง จิตใจของเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราเหวี่ยงเจ้าลงที่ดินแล้ว เราตีแม่เจ้าต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย เพื่อตาของท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะเพลिनอยู่ที่เจ้า เจ้ากระทำให้สถานนมัสการของเจ้าสาธารณ์ โดยความบาปชั่วมากมายของเจ้า ในการค้ำอันไม่ชอบธรรมของเจ้า เหตุฉะนั้น เราจึงนำไปลงมาจากหมู่พวกเจ้า ไฟก็เผาผลาญเจ้า เรากระทำให้เจ้ากลับเป็นเถ้าไปบนพื้นโลกในสายตาของคนทั้งปวงที่เห็นเจ้า บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้า ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาก็ตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้าสิ้นสูญลงอย่างน่าครั่นคร้าม และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์”

ถ้าเราสังเกตให้ดี ก็จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า แม้ว่าข้อความตอนนี้จะขึ้นต้นโดยระบุถึงกษัตริย์แห่งเมืองไทระ(28:2,12) แต่เนื้อหา (ซึ่งเริ่มต้นด้วยข้อ 11) กลับทำวความข้ามไปถึงกษัตริย์แห่งความชั่วช้า ซึ่งอยู่เบื้องหลังกษัตริย์องค์นี้ และกระตุ้นให้กษัตริย์องค์นี้ประกอบกรรมชั่ว กษัตริย์ซึ่งอยู่เบื้องหลังนั้นคือพญามารนั่นเอง

ข้อความตอนนี้ได้พรรณนาให้เห็นถึงลักษณะของบุคคลผู้หนึ่งว่า เป็นผู้ที่ดีเมไปด้วยสติปัญญา มีความงามอย่างพร้อมสรรพ และวิถีทางของมันก็สมบูรณ์แบบ (28:11,15) ศาสดาพยากรณ์ได้บันทึกข้อความนี้ได้ ซึ่งเปิดเผยพระดำริที่แท้จริงของพระเจ้าเกี่ยวกับวิญญาณที่ชั่วร้ายคนนี้

นอกเหนือไปจากนั้น ข้อความตอนนี้ยังแสดงให้เห็นว่าพญามารผู้นี้เคยอยู่ในสวนเอเดน หรืออุทยานของพระเจ้ามาก่อน (28:13) อาจจะเป็นไปได้ว่า “เอเดน” ในที่นี้หมายถึง เอเดนแห่งอื่น ซึ่งตั้งอยู่ก่อนที่พระเจ้าจะทรงสร้างสวนเอเดนแห่งที่พระองค์ทรงให้เป็นที่อยู่อาศัยของอาดัมและเอวา เพราะไม่ปรากฏว่ามีบุปผชาติเป็นรูปลักษณะในการพรรณนาความงามของสวนแห่งนั้น แต่กลับใช้เร้าธาตุต่าง ๆ เป็นอุปกรณ์ในการพรรณนาความงาม นอกจากนี้ความสามารถเป็นพิเศษในทางดนตรีของผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างผู้นี้ ก็เป็นข้อที่น่าสังเกตเช่นกัน

ยิ่งไปกว่านั้นอีก ข้อความตอนดังกล่าวยังบอกว่า บุคคลผู้นี้เป็น “เรอบ” หรือ “ผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้” (28:14) ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงตั้งลูซิเฟอร์ให้เป็นผู้ที่รักษาพระที่นั่งของพระองค์ ลูซิเฟอร์เป็นทูตที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น และอาจกล่าวได้ทีเดียวว่า พญามารเป็นสิ่งที่มิมีชีวิตที่นำอัครรรยที่สุด และได้รับพระพรและความเมตตาจากพระเจ้ามากที่สุด ในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น

แม้ว่าพญามารจะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ให้เป็นคนได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์แบบเช่นนั้นก็ตาม ก็ไม่วายที่มันจะทำผิดคิดชั่วและความบาปนี้เอง ส่งผลให้พระเจ้าต้องขับไล่มันออกจากสวรรค์และ

ถั่งววจำวำจะกำจ้ดม้น (28:19) สภำพแห่งควมผิควบำของม้น และวิธีที่พระเจ้าจะทรงพิภำภษำลงโทษม้น ก็ได้บรรยขไว้บ้ำงแล้วพอเป็นสังเขป (28:17)

นักปรำชญ์ทำงพระคริสตธรรมคัมภีร์หลำยทำน คูเหมือจะลงควมเห็นวำ ข้อควมดั่งกล่ำวนี้ จะตีควมหมำยเป็นอย่งอื่นไปไม่ได้นอกจำกจะตีควมวำ เป็นการพรรณำถึง ลูซิเฟอร์ ซึ่งเป็นผู้นำและผู้บงการของเหล่าทูตสวรรค์ ข้อควมตอนนี้บอกให้รู้ล่งหน้ำถึงโทษที่ม้นจะได้รับ แต่อย่งไรก็ดี ค่ำพยำกรณ์ในข้อควมตอนดั่งกล่ำว จะย้งไม่สัมฤทธิ์ผลครบถ้วนทุกประการ จนกว่ำจะถึงวาระสุดท้ำยแห่งยุคปัจจุบัน อันเป็นวาระที่พระเจ้าจะทรงดำเนินแผนการของพระองค์ในขั้นต่อไปให้สำเร็จ

ความผิดบาปของลูซิเฟอร์

เราต้องยอมรับว่า ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีปัญหาที่ยากแก่การเข้าใจอยู่หลายประเด็นทีเดียว หนึ่งในจำนวนประเด็นเหล่านั้นได้แก่ เหตุผลในเรื่องการทำความผิดบาปของลูซิเฟอร์ จริงอยู่แม้ว่าพระเจ้าทรงโปรดให้พญามารและเหล่าทูตสวรรค์ มีอิสระเสรีในการเลือกทางเดินให้กับตัวเอง แต่ปัญหาที่น่าสนใจอยู่ที่ว่า ในเมื่อลูซิเฟอร์หรือพญามารซึ่งเป็นผู้ที่ “เต็มไปด้วยสติปัญญา” และ “ปราศจากตำหนิในวิถีทาง” ของตนจะหาญกระทำความบาปเป็นที่โทมนัสพระทัยแก่พระเจ้าถึงขนาดนั้น จึงนับว่าเป็นข้อล้าลึกข้อหนึ่ง ซึ่งคนในทวยยุคทุกสมัยไม่สามารถเข้าถึงได้

ข้อความที่สะดุดตาตอนหนึ่ง ในพระธรรมอิสยาห์ 14:12-17 ดูเหมือนจะชี้ให้เห็นถึงความผิดบาปของพญามาร และการขบถอันใหญ่หลวงของมันที่กระทำต่อพระเจ้า

“โอ ดาวประจำกลางวันเอ๋ย พ่อโอรสแห่งพระอรุณเจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า “ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ ที่สูงนั้น ข้าจะนั่งบนสถานเทพชุมนุม ณ ทิศอุดรไกล ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด” แต่เจ้าถูกนำลงมาสู่แดนคนตาย ยังที่ลึกของปากแดน บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า ชายคนนี้หรือที่กระทำให้โลกสิ้นสะเทือน ผู้เขย่ำราชอาณาจักรทั้งหลาย ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และคว่ำหัวเมืองของโลกเสีย ผู้ไม่ยอมให้เชลยกลับไปบ้านของเขา”

ในตอนต้นของพระธรรมอิสยาห์บทที่ 14 ได้กล่าวถึง การก่อสร้างตัวของชนชาติอิสราเอลขึ้นใหม่ ตลอดจนพระพรสำหรับชนชาติอิสราเอลและสำหรับโลก แต่แล้วก็กลับเปลี่ยนเรื่องไปอย่างฉับพลัน โดยหันไปกล่าวเน้นถึง สาเหตุแห่งความผิดบาปและความทุกข์ระทมซึ่งพญามารเป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้นด้วยตัวของมันเอง มันมีสมญานามว่า ลูซิเฟอร์ ซึ่งหมายความถึง ผู้ส่องแสงสว่างอันเจิดจ้า นักปราชญ์ทางพระคัมภีร์บางท่าน อย่างเช่นท่าน เลวีส์ สเปนอร์ แซฟเฟอร์ เชื่อว่า ข้อความในพระธรรมอิสยาห์ตอนนี้เป็นคำพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ในอนาคต อันเป็นเวลาที่เขาจะถูกพระเจ้าลงโทษอย่างเต็มขนาด ที่มันได้ขบถและล่วงละเมิดต่อราชบัลลังก์ของพระองค์

ปัญหาที่น่าสนใจในข้อความนี้ ก็คือการตีแผ่ให้เห็นถึงกันบึ้งแห่งจิตใจของพญามาร ข้อความตอนนี้แสดงให้เห็นถึงโลกะจริตที่แฝงเร้นอยู่ในจิตใจนี้เองที่เป็นรากเหง้าของการทำบาป เป็นแรงจูงใจอันทรงพลังที่ทำให้มันขบถต่อพระเจ้า

เราต้องจดจำไว้ว่า การขบถครั้งนี้เกิดขึ้นก่อนสมัยของอาดัมและเอวาเป็นเวลานานโขทีเดียว ซึ่งที่จริงแล้วคงจะเกิดก่อนช่วงเวลาที่แผ่นดินโลกรกร้างและว่างเปล่าอยู่ (ปฐมกาล 1:2) เป็นเวลานานโขก็

ว่าได้ เวลานั้นมีการขัดแย้งกันอย่างรุนแรง ระหว่างซาตานกับพระเจ้าในสวรรค์ สืบมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ลักษณะความผิดบาปของลูซิเฟอร์นั้น อาจจำแนกได้เป็น 5 ประการตามลำดับ ที่สำคัญที่สุดก็คือ ความปรารถนาที่จะกระทำตามใจตัวเอง ซึ่งในเรื่องนี้ ลูซิเฟอร์ได้เลือกทางเดินของตัวเองแทนที่จะเลือกเดินตามวิถีทางของพระเจ้า นี่แหละที่เป็นรากเหง้าแห่งความผิดบาปทั้งหมด

พฤติกรรมที่ตรงกันข้ามกับกรณีดังกล่าวอย่างเห็นได้ชัด คือกรณีขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อคราวที่พระองค์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ ในระหว่างที่พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงมีความปรารถนาที่จะกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดาทุกกระเบียดนิ้ว

เราจะเห็นข้อแตกต่างได้เด่นชัดยิ่งขึ้น เมื่อเราสังเกตถึงคำพูดอันแสดงถึงความปรารถนา ซึ่งลูซิเฟอร์ใช้คำว่า “ข้าจะ...” ถึงห้าครั้ง ซึ่งตรงกันข้ามกับองค์พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา อย่างมากมาย เพราะพระองค์ทรงใช้แต่คำพูดที่แสดงถึงความซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อพระบิดาดังนี้ “อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มัทธิว 26:39)

“ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้ามาเพื่อจะให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ” (ฮีบรู 10:7)

ดูเหมือนจะเป็นที่แน่ชัดว่า ตำแหน่งหน้าที่ของลูซิเฟอร์นั้นก็คือ เป็นผู้ควบคุมบงการให้การปฏิบัติภารกิจของเหล่าทูตสวรรค์ซึ่งมีข่ายงานครอบคลุมทั่วทั้งจักรวาล ดำเนินไปด้วยดี นอกจากนี้ลูซิเฟอร์ยังมีตำแหน่งเป็นผู้พิทักษ์ราชบัลลังก์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นตำแหน่งอันทรงเกียรติสูงยิ่ง แต่ถึงกระนั้น สิ่งเหล่านี้ก็ทำให้ลูซิเฟอร์พึงพอใจไม่ ในตอนที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวถึงความผิดบาปของลูซิเฟอร์นั้น จะเห็นได้ว่า มันมีความเห่อเหิมทะเยอทะยานเป็นอันมาก จนถึงขนาดที่จะขึ้นครองบัลลังก์แทนพระเจ้าผู้สูงสุดทีเดียว

คำว่า “ข้าจะ” คำแรก แสดงให้เห็นว่า ลูซิเฟอร์มีใจโลก อยากจะอยู่ในสวรรค์ตลอดไป (อิสยาห์ 14:13) “ข้าจะ” คำที่สองชี้ให้เห็นว่า มันต้องการที่จะเป็นใหญ่ ที่อำนาจเหนือสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น คำที่ว่า “ดาวทั้งหลายของพระเจ้า” นั้น ให้ความหมายอย่างชัดเจนว่า หมายถึงทูตสวรรค์อันทรงศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพระเจ้า เช่น อัครเทวทูต มิคาเอล และ กาบรีเอล มิตรสหาย ผู้ทรงอำนาจยิ่งของชนชาติอิสราเอล เป็นอาทิ

คำว่า “ข้าจะ” คำที่สามของผีร้ายคนนี้ ได้แสดงให้เห็นว่า มันพยายามหาทางที่จะให้ได้รับการยกย่องนับถือมากขึ้นในสวรรค์ ส่วนที่เรียกว่า “สถานเทพชุมนุม ณ ทิศอุดร...” บางทีสวรรค์ส่วนที่กล่าวนี้ อาจจะเป็นสถานที่ซึ่งพระบัลลังก์อันสูงสุดของพระเจ้าตั้งอยู่ก็เป็นได้

ความชั่วช้าเลวทรามทั้งหลายเหล่านี้แหละ ที่ทำให้พญามารประสบความสำเร็จอย่างเลื่องไม่พ้น ลูซิเฟอร์ผู้มีสติปัญญาและความงดงามอย่างไม่มีใครเหมือน แต่มันก็หาได้พึงพอใจกับสิ่งเหล่านั้นไม่

กลับปรารถนาที่จะได้รับเกียรติยศอันสูงยิ่งสุดยออดยิ่งขึ้นไปอีก มันปรารถนาที่จะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ซึ่งตามความจริงแล้วก็คือ มันได้วางแผนการที่จะเป็นเหมือนพระเจ้าผู้สูงสุด ความปรารถนาเช่นนี้ ย่อมหมายถึงความต้องการที่จะโค่นล้มพระบัลลังก์ของพระเจ้า เพราะว่าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่สามารถเป็นเหมือนพระเจ้าสูงสุดได้ เว้นเสียแต่ ผู้นั้นจะได้ขึ้นครองบัลลังก์แทนพระองค์

ถึงแม้ว่า ความทะยานอยากจะซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของลูซิเฟอร์ก็ตาม แต่ก็หาได้พ้นไปจากสายพระเนตรของพระเจ้าไม่ เพราะไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซ่อนไว้พ้นพระเนตรของพระองค์ แต่ตรงกันข้ามทุกสิ่งปรากฏแจ้งต่อพระองค์ (ฮีบรู 4:13) และแล้วการลงโทษอย่างทันทีทันควันก็ติดตามมา ลูซิเฟอร์ได้ถูกขับออกจากตำแหน่งอันสูงส่ง กลายเป็นพญามารผู้ล่อลวง เป็นศัตรูตัวสำคัญของพระเจ้าและประชากรของพระองค์ วาระแห่งความพินาศของมันได้รับการประทับตราไว้แล้ว แต่การลงโทษชั่ววินัยนั้นจะต้องรอเวลาและสถานที่ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

การพิพากษาลงโทษ

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการพิพากษาลงโทษพญามารไว้ทั้งหมด เรารู้แต่เพียงว่า มันถูกปลดออกจากตำแหน่งอันสูงสุดที่พระเจ้าประทานแก่มัน อันเป็นผลให้มันต้องสูญเสียยศถาบรรดาศักดิ์ อภิสิทธิ์ และสง่าราศีทั้งหมด และต้องตกอยู่ในสภาพที่น่าอัปยศอดสูจนที่จะสรรหาถ้อยคำมาเปรียบได้ ถึงกับพระเยซูคริสต์ตรัสว่า มารเป็น ผู้มูสา และเป็นพ่อของการมูสา (ยอห์น 8:44) แต่อย่างไรก็ตาม มันยังคงมีตำแหน่งเป็นผู้กล่าวหาคริสเตียนอยู่ (โยบ 1:6, ลูคา 22:31,32)

ดูเหมือนเป็นการแน่ชัดว่า เมื่อพญามารถูกขับไล่ลงมาจากสวรรค์นั้น มันได้ชักชวนทูตสวรรค์เป็นอันมากให้ติดตามลงมาด้วยคือ เหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่พอใจอธิปไตยที่พระเจ้าประทานให้ (ยูดา 6) ครูสอนหลักศาสนศาสตร์คริสเตียนหลายคนเชื่อว่า พวกทูตสวรรค์เหล่านี้ ก็คือพวกที่พระคัมภีร์เปรียบเทียบไว้ว่าเป็น หนึ่งในสามส่วนของดวงดาวในท้องฟ้า (วิวรณ์ 12:4) ซึ่งก็ย่อมหมายความว่า เมื่อพญามารถูกไล่ออกจากตำแหน่งอันสูงสุดของมันในฐานะที่มันได้ขบถต่อพระเจ้า และอำนาจสูงสุดของพระองค์นั้น ได้มีทูตสวรรค์เป็นจำนวนมากถึงหนึ่งในสามส่วนของทูตสวรรค์ทั้งหมดติดตามมันมาด้วย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทูตสวรรค์เหล่านั้น ก็คือสิ่งที่คนในทุกวันนี้อธิบายว่าวิญญาณชั่วหรือภูติผีปิศาจนั่นเอง ทูตสวรรค์เหล่านี้ แม้ในปัจจุบันก็ยังคงอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพญามาร และกระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อพระราชอำนาจของพระเจ้า และดูเหมือนว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงทูตสวรรค์อีกพวกหนึ่ง ซึ่งเป็น “พวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาป...ถูกผลัก...ลงไปสู่ทุกคติ และได้ขังไว้ในขุมนรกมืด คุณไวจงกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา” (2 เปโตร 2:4)

เชื่อกันว่า ลูซิเฟอร์เคยอยู่ในโลกนี้และเคยใช้โลกนี้เป็นศูนย์บัญชางานของมัน ก่อนที่พระเจ้าจะทรงสร้างมนุษย์ ด้วยเหตุนี้เองนักปราชญ์ทางพระคริสตธรรมคัมภีร์บางคนจึงกล่าวว่า การที่พระเจ้าได้ทรงพิพากษาลงโทษลูซิเฟอร์นั้น ได้ยังผลให้โลกนี้ถูกสาปแช่งไปด้วย ผู้ที่เชื่อเช่นนี้กล่าวว่า เรื่องนี้เป็นที่เปิดเผยอย่างชัดเจนในประโยคแรกของพระคริสตธรรมคัมภีร์ คือหลังจากที่พระคัมภีร์ได้กล่าวว่า “ในปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” แล้วก็ได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนต่อไปว่า “แผ่นดินก็เรดิร้างและว่างเปล่าอยู่” (ปฐมกาล 1:1,2)

เราไม่อาจคิดได้ว่า พระเจ้าจะทรงสร้างสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ไม่สมบูรณ์แบบและไม่มีประโยชน์อันใดเลย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่เพียบพร้อมด้วยระเบียบแบบแผน พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการสับสนวุ่นวาย (เหตุผลอย่างหนึ่งที่ช่วยคลี่คลายปัญหานี้ก็คือ คำว่า “แผ่นดินก็ว่างเปล่า.....” นั้น ในพระคัมภีร์เดิมฉบับภาษาฮีบรูมีความหมายว่าโลกกลายเป็นที่เรดิร้างและว่างเปล่า) แต่เราอาจคิดได้ว่า เมื่อแรกที่พระเจ้าทรงสร้างโลกนั้น พระองค์ทรงสร้างขึ้นให้ประกอบด้วยความสวยงาม

พร้อมสรรพ เต็มไปด้วยสิ่งของมีค่าอย่างสมบูรณ์แบบ แต่แล้วก็มีเหตุการณ์บางอย่างอุบัติขึ้นอันเป็นผลให้โลกนี้เปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม ซึ่งเป็นไปได้ว่าเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นนั้นคือการที่พระเจ้าทรงขับไล่ซาตานลงมายังโลกนี้ มีแนวคิดอยู่แนวหนึ่ง เรียกว่าแนวคิดเรื่องการสร้างขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นแนวคิดที่นักศาสนศาสตร์หลายคนนิยมใช้ในการตีความหมายเรื่องการสร้างในพระธรรมปฐมกาลว่า ระยะเวลาการสร้างโลกในพระธรรมปฐมกาลนั้น สอดคล้องต้องกันกับการแบ่งยุคสมัยต่อมาทางธรณีวิทยา แนวคิดนี้มีว่า ต้องมีระยะเวลาช่วงหนึ่งระหว่างคราวที่พระเจ้าทรงสร้างโลกครั้งแรกกับคราวที่ทรงสร้างโลกขึ้นใหม่ที่แผ่นดินโลกเรีสร้างและว่างเปล่าอยู่ ตามที่ปรากฏใน พระธรรมปฐมกาล 1:1,2 นั่นเอง

พระเจ้าทรงสร้างโลกขึ้นมาใหม่

จากการสรุปความคิดเห็นในทางธรณีวิทยา ทำให้ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ครั้งหนึ่งโลกเคยอยู่ในสภาพที่ปั่นป่วน ไม่เข้ารูปร่างเรียบร้อย ไม่อยู่ในภาวะที่จะเอื้ออำนวยสิ่งมีชีวิตให้อุบัติหรือดำรงอยู่ได้ และอยู่ในสภาพเช่นนี้เป็นเวลานาน ดังนั้นจากหลักฐานทางธรณีวิทยา ทำให้เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ยุคต่าง ๆ ในทางธรณีวิทยานั้น เข้ากันได้กับพระธรรมปฐมกาลบทที่ 1:2 อย่างพอดีพอดี

ส่วนอีก 6 วันต่อมา (1:3-2:1) ที่พระเจ้าได้ทรงบูรณะปฏิสังขรณ์โลกเพื่อให้เป็นระเบียบ และเหมาะสมที่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้อีกครั้งหนึ่งนั้น พวกที่เชื่อแนวคิด “การสร้างขึ้นมาใหม่” อ้างว่า หมายถึงวันเวลาตามปกติ (คือวันหนึ่งมี 24 ชั่วโมง)

เป็นการยากอย่างยิ่งสำหรับนักธรณีวิทยาในการที่จะหาหลักฐานมาสนับสนุน แนวคิดเรื่อง “การสร้างขึ้นมาใหม่” ก่อนหน้าที่จะเกิดมนุษยชาติขึ้นบนพื้นโลกเพียงเล็กน้อย ในเรื่องนี้ อาจเป็นไปได้ว่า ช่วงเวลา 6 วัน ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้นในสวนเอเดนนั้น เป็นระยะเวลาสั้นเกินกว่าที่จะทิ้งร่องรอยต่าง ๆ ในทางธรณีไว้เป็นหลักฐาน

การตีความหมายโดยยึดเอาแนวคิดเรื่องการสร้างขึ้นมาใหม่เป็นหลักนี้ หาได้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปไม่ แต่มีนักธรณีวิทยาที่เป็นคริสเตียนบางคนได้สอนถึงแนวคิดนี้ อย่างไรก็ตาม แนวคิดนี้ก็ เป็นแนวคิดที่สามารถอธิบายให้เห็นถึงความสอดคล้องต้องกันระหว่าง ช่วงเวลาอันยาวนานทาง ธรณีวิทยา กับระยะเวลาที่พระคริสตธรรมคัมภีร์บันทึกไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สามารถโยงไปถึงวาระที่ พญามารถูกขับไล่ออกจากสวรรค์ และการที่โลกนี้ถูกแช่งสาป ได้อย่างสมเหตุสมผลทีเดียว

ในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 1:2 นั้น เราจะเห็นว่าพระวิญญาณของพระเจ้า หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ปกคลุมอยู่เหนือน้ำนั้น (1:2) ซึ่งอาจเป็นการเตรียมพร้อมไว้สำหรับการที่พระเจ้า ทรงเริ่มสร้างโลกขึ้นมาใหม่

พระเจ้าทรงบันดาลให้ความสว่างเกิดขึ้นเป็นอันดับแรก ทั้งนี้มิได้หมายความว่า พระองค์ทรง สร้างดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ขึ้นในเวลานั้น หากแต่อาจเป็นการบันดาลให้กลุ่มหมอกอันหนาที่บดบัง ปกคลุมโลกอยู่ กระจัดกระจายเบาบางไป

พระราชกิจต่อ ๆ มาก็คือ การแยกน้ำออกเป็นสัดส่วน ส่วนหนึ่งเป็นไอน้ำในบรรยากาศ อีก ส่วนหนึ่งรวมตัวกันเป็นทะเลและมหาสมุทร ต่อจากนั้น พื้นดินแห้งก็ปรากฏ มีพืชพันธุ์ธัญญาหารเจริญ งอกงามขึ้น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ก็เริ่มฉายแสง ปลา นก และสัตว์ต่าง ๆ ก็เกิดตามขึ้นมา จนในที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่างก็เหมาะสมแก่การที่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งหลาย (ไม่อาจนับจำนวนได้ถ้วนทั่ว) แล้ว พระองค์ก็ทรงสำรวจตรวจตราพระราชกิจของพระองค์และตรัสว่า “ดีนัก” (1:31)

แต่ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำให้สำเร็จ องค์ตรีเอกานุภาพได้ทรงดำริ (1:26) ที่จะวางแผนการสร้างบุคคลคนหนึ่งให้มีอำนาจเหนือแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในโลก และบุคคลที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นนั้นก็คือมนุษย์นั่นเอง

อาดัมและเอวา

เรื่องราวของอาดัมและเอวาในสวนเอเดนนั้น เป็นเรื่องจริงหาใช่ตำนานหรือนิทานปรัมปราไม่ พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างสวนขึ้นก่อน จากนั้นจึงทรงเอาผงคลีดินมาปั้นเป็นกายของอาดัม ระบายลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต (ปฐมกาล 2:7) หลังจากนั้น พระเจ้าทรงสร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงของอาดัม เหตุฉะนี้ครอบครัวแรกจึงเริ่มขึ้น

ลักษณะที่เด่นชัดอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่งแตกต่างจากสัตว์ทั้งหลายก็คือมนุษย์มี “เจตจำนงเสรี” ที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีอำนาจในการตัดสินใจเลือก มนุษย์อาจจะเลือกกระทำตามพระทัยของพระเจ้าหรือเลือกกระทำตามใจของตนเองก็ได้

เพื่อจะย้ำในเรื่องนี้ พระเจ้าได้ทรงสร้างต้นไม้พิเศษขึ้นต้นหนึ่งในสวนนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในสวนนั้นจะต้องมีต้นไม้نانาชนิดนับเป็นหมื่น ๆ ต้น ซึ่งมีผลอร่อยน่ารับประทาน แต่มีอยู่ต้นเดียวที่เป็น ต้นไม้ต้องห้าม คือต้นที่ชื่อว่า “ต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว”

เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า จำเป็นจะต้องมีต้นไม้ต้นนี้ เพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม และเอวา ให้มีอิสระที่จะเลือกกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ แต่หากว่าเขาทั้งสองไม่มีโอกาสจะเลือกในทางที่ตรงกันข้ามกับพระประสงค์ของพระองค์แล้ว จะเรียกว่า “ให้เลือก” ได้อย่างไร

แต่พระเจ้าได้ทรงกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง ในอันที่จะให้มนุษย์มีใจปรารถนาที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ทรงสร้างอาดัมและเอวาให้มีจิตใจที่เข้มแข็ง เขาทั้งสองหาได้เป็นคนป่าหรืออนารยชนไม่ เขาทั้งสองมีความคิดที่หลักแหลมสุขุมรอบคอบ และเขาทั้งสองจะต้องรู้โดยสัญชาตญาณถึงสภาพที่ล้อมรอบตัวเขา ซึ่งคนในปัจจุบันจะต้องใช้เวลาศึกษาหลายปีจึงจะมีความรู้เท่าเทียมกับเขา

พระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งที่เป็นสำหรับมนุษย์ไว้อย่างสิ้นเหลือ ทรงโปรดประทานอาหารให้อย่างบริบูรณ์ ประทานสภาพดินฟ้าอากาศที่น่าอยู่ที่สุด อาดัมไม่ได้ขาดอะไรเลยสักอย่างเดียวและของประทานชั้นสุดยอดที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เขา ก็คือเอวา คู่อุปถัมภ์ที่น่ารักยิ่ง

พระเจ้าทรงเตือนให้รู้ถึงผลที่เกิดจากการไม่เชื่อฟัง พระองค์ทรงชี้แจงอย่างหนักแน่นถึงโทษที่เขาจะได้รับ เนื่องจากการกระทำใด ๆ อันเป็นการหันเหไปจากน้ำพระทัยที่สมบูรณ์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดเผยให้เขาทราบแล้วนั้น

พระเจ้าทรงมอบงานให้อาดัมทำ วิถีชีวิตของคนบางคนต้องอับปางลงเพราะความเกียจคร้าน แต่สิ่งนั้นจะไม่เกิดกับบรรพชนคู่แรกของเรา พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอยู่ในสวน ให้ตกแต่งและรักษาสวน (ปฐมกาล 2:15) พระเจ้าเสด็จเข้ามาในสวนเพื่อร่วมสามัคคีธรรมกับมนุษย์ และทรงสนทนากับมนุษย์เป็นประจำทุกเย็น (ปฐมกาล 3:8)

และแล้วการทดสอบก็มาถึง ฝ่ายหนึ่งคือพญามาร ซึ่งถึงแม้ว่ามันจะถูกพระเจ้าพิพากษาลงโทษ แต่มันก็ยังอวดดีอยู่ และคอยหาทางที่จะโค่นล้มแผนการขึ้นใหม่ของพระเจ้า อีกฝ่ายหนึ่งก็คือมนุษย์ ผู้มีอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่ง ในเขตแดนซึ่งซาตานเคยมีอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่ง ในเขตแดนซึ่งซาตานเคยมีอำนาจครอบครองมาก่อน คอยคู่ต่อไปว่าศัตรูของพระเจ้าตัวนี้จะดำเนินกลยุทธ์ของมันอย่างไร

เหตุการณ์ครั้งนี้มิใช่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่มีใครรู้เห็น แต่เป็นเหตุการณ์ที่ชาวสวรรค์ทั้งหมดกำลังจับตาอยู่ด้วยใจอันระทึกการทดสอบครั้งนี้ มิใช่เป็นแต่เพียงการทดสอบเพื่อดูว่าอาดัมและเอวาจะกินผลไม้จากต้นที่ต้องห้ามนั้นหรือไม่ แต่เป็นการทดสอบว่าพระราชอำนาจของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดจะมีอำนาจเหนือจิตใจมนุษย์มากกว่ากลยุทธ์ของซาตานหรือไม่

พญามารชนะ

จุดเริ่มต้น (เวลาของโลก) เกิดขึ้นแล้ว ณ บัดนั้นพญามารกำลังดำเนินกลอุบายของมัน ในอาณาจักรแห่งชีวิตมนุษย์บนพื้นพิภพกลอุบายที่มันใช้ในสวนเอเดนนั้นก็เป็นกลอุบายเดียวกันกับที่มันใช้กับบุตรของพระเจ้าในยุคปัจจุบัน

ก่อนอื่นให้สังเกตว่า พญามารเข้าหาผู้หญิงเป็นอันดับแรก พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า ผู้หญิงเป็น “เพศที่อ่อนแอกว่า” (1 เปโตร 3:7) ทั้งนี้มีได้หมายความว่าคำนี้จะทำให้ฐานะของผู้หญิงด้อยลง หากแต่เป็นส่วนหนึ่งแห่งแผนการของพระเจ้าซึ่งได้เปิดเผยให้เห็นถึงพระสติปัญญาของพระองค์ และพระเมตตากรุณาที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษยชาติ และการที่ซาตานใช้การทดลองของมัน เข้ามาล่อลวงผู้หญิงนั้น ไม่เพียงจะแสดงให้เห็นถึงเล่ห์กระเท่ห์ของมันเท่านั้น หากแต่ยังแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่ไม่น่ายกย่องของมันอีกด้วย

เราต้องจดจำไว้ว่า พญามารมีสภาพเป็นวิญญาณ มีกายเป็นทิพย์ ดังนั้นเมื่อมันจะติดต่อกับมนุษย์ มันจึงใช้รูปร่างผ่านทางคำพูดของมัน ซึ่งก่อนที่มนุษย์จะหลงทำบาปนั้น รูปร่างต้องเป็นสัตว์ที่มีลักษณะสวยงามเป็นที่ดึงดูดความสนใจเป็นแน่แท้ แต่เมื่อพญามารใช้รูปร่างเป็นเครื่องมือในการกระทำอุบายอันชั่วร้ายของมัน พระคัมภีร์จึงเรียกพญามารว่า “พญานาค” หรือ “งูโบราณ”

พญามารล่อลอกเอวาด้วยการตั้งคำถามเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า เพื่อก่อให้เกิดความสงสัย และทำให้พระวาระของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อถือ (ปฐมกาล 3:1) มันถามเป็นเชิงว่า “พระเจ้าทรงหมายความว่าอย่างนั้นจริง ๆ หรือ?” ซึ่งคำถามเช่นนี้ ทำให้คำตอบของผู้หญิงถูกจำกัดอยู่ในวงแคบ อย่างไรก็ตามความผิดที่จะต้องได้รับโทษถึงตายของเธอ มิใช่อยู่ที่การตอบคำถามนั้น แต่อยู่ที่เธอไม่ได้ชักชวนให้สามีของเธอเข้ามาเผชิญกับการทดลองด้วยกัน

เมื่อพญามารมั่นใจว่า มันสามารถหันเหความคิดของเอวาได้แล้ว มันจึงเริ่มโจมตีต่อไปด้วยการปฏิเสธคำตรัสของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง มันได้พูดกับเอวาอย่างอาจหาญว่า “เจ้าจะไม่ตายจริงดอก” (ปฐมกาล 3:4) การพูดเช่นนี้เท่ากับกล่าวหาว่าพระเจ้าเป็นผู้ตรัสมุสา และการพูดเช่นนั้นก็ควรจะเป็นการเพียงพอแล้วที่ผู้หญิงจะหนีไปหาสามี แต่นิจจา เธอยังฟังคำพูดของมันอยู่ต่อไป

งานขั้นต่อไปของพญามารคือ พยายามให้วาจาอันเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมของมัน หวานล่อม แสดงให้ออาดัมและเอวาเห็นว่าพระเจ้าได้ปฏิเสธ ไม่ยอมให้บางสิ่งบางอย่างที่เขาทั้งสองปรารถนาและสมควรจะได้รับ มันได้บอกกับเขาทั้งสองว่า ดวงตาของเขาจะสว่างขึ้นหากเขาได้กินผลไม้ที่พระเจ้าทรงห้ามไว้ (ปฐมกาล 3:5) ซึ่งก็นับว่าเป็นความจริงอยู่บ้างแต่เป็นความจริงเพียงอย่างเดียว ซึ่งนำอันตรายมาก ดวงตาของเขาจะสว่างขึ้น แต่ผลร้ายจะตามมา!

เหตุผลทั้งหมดของพญามาร เป็นกลอุบายที่แข็งแกร่งที่สุด ซึ่งยากที่มนุษย์คนใดจะเอาชนะได้ จุดเริ่มต้นแห่งความผิดบาปก็คือความเห็นแก่ตัว หูยงนั้น ได้ตะ เต็ด และกิน ต่อจากนั้นก็ส่งให้สามีซึ่งก็ได้รับผลไม่ไปกินเช่นนั้น กรรมชั่วได้เกิดขึ้น และความตายได้เคลื่อนเข้าสู่มนุษยชาติทั้งมวล อาดัม และเอวาได้ขัดขืนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า พญามารได้ชัยชนะในการต่อสู้ครั้งนี้

พระธรรม 1 ทิโมธี 2:14 กล่าวว่า “แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้กระทำความบาป” ฝ่ายชาย ไม่ได้ถูกหลอกลวง อาดัมรู้ว่าเขากำลังทำอะไร เขาเดินเข้าประตูแห่งความผิดบาปด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง อยู่ เขาเต็มใจที่จะกระทำความบาป แต่กระนั้น เอวาก็มีความผิดด้วยเช่นกัน

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงอนุญาต

พระเจ้าจำเป็นต้องลงโทษมนุษย์สำหรับการไม่เชื่อฟังตามที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้ บัดนี้ มนุษยชาติจึงมีสภาพเป็นผู้ล่วงละเมิดและคนผิดคนบาป และ “ค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย” (โรม 6:23)

มนุษย์ทุกวันนี้มีแต่ความชอกช้ำระกำใจ ความโศกอาดูร ความเจ็บไข้ได้ป่วย และความผิดหวัง ทั้งนี้เพราะมนุษย์พ่ายแพ้ต่อพญามารนั่นเอง

แต่อาจมีบางคนถามว่า ก็ในเมื่อพญามารเป็นต้นเหตุให้เกิดความชั่วช้าขึ้นในโลกเช่นนี้แล้ว เหตุไฉนพระเจ้ายังคงปล่อยให้มันลอยนวลอยู่ได้อีกเล่า? ทำไมพญามารจึงไม่ถูกลงโทษให้ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสตลอดไปเล่า? หากพระเจ้าเป็นผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด (และเรารู้ว่าพระองค์เป็นเช่นนั้นจริง) เหตุใดพระองค์จึงยอมให้พญามารเป็นขบถต่อพระองค์ และประชากรของพระองค์ต่อไป? ทำไมพระเจ้าจึงไม่ทรงขัดขวางมันไว้? ในอันที่จะตอบปัญหาเหล่านี้ เราต้องมองดูชีวิต และโดยเฉพาะชีวิตนิรันดร์จากมาตรฐานที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้ในพระวจนะของพระองค์ หาใช่จากมนุษย์

พระเจ้าทรงมีพระราชภาระที่จะนำบุตรมากหลายของพระองค์มาสู่ความมีสง่าราศี (ฮีบรู 2:10) แต่พระองค์จะต้องทรงกระทำบนรากฐานที่ถูกต้องแน่นอน พระองค์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้ว่า มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มิใช่ใจปรารถนาที่จะกระทำความดี และละทิ้งความชั่วหรือไม่ก็ตาม จะต้องเลือกทางของพระองค์แทนที่จะเลือกเอาทางที่พญามารกำหนดให้ มนุษย์จะเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำความดีหาได้ไม่ เพราะนับตั้งแต่มนุษย์คนแรกหลงกระทำบาปครั้งแรก ก็ไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่เป็นคนดี “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” (โรม 3:10) แต่กระนั้น พระเจ้าก็ยังประทานความชอบธรรมที่ครบบริบูรณ์ ให้แก่มนุษย์ผู้เต็มไปด้วยความผิดบาป เมื่อเขาแสดงความเชื่อด้วยการอธิษฐานต้อนรับพระบุตรของพระเจ้าซึ่งได้ทรงเสียดชะพระชนมชีพของพระองค์เพื่อมนุษย์ทั้งมวล เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้อรอดของเขา อันเป็นความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้โดยพระกรุณาธิคุณของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศโทษพญามารไว้เรียบร้อยแล้ว ความผิดของมันไม่อาจที่จะให้อภัยได้เลย ไม่มีการไถ่โทษสำหรับทูตสวรรค์ผู้ล่วงละเมิด พระเจ้าได้ทรงเตรียมที่กักขังและทรมานวิญญาณชั่วตลอดไปเป็นนิรันดร์ไว้เรียบร้อยแล้ว (มัทธิว 25:41) แต่พระเจ้าจะทรงคิดบัญชีกับพญามาร ต่อเมื่อถึงเวลาอันประเสริฐของพระเจ้าอันเป็นเวลาที่พระองค์จะได้รับสง่าราศี

ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้พญามารดำเนินแผนการอันอุบาทว์ของมันต่อไป อันที่จริงพระเจ้าอาจจะมิได้มีเหตุผลอย่างอื่นอีกก็ได้เป็นต้นว่า พระองค์ทรงต้องการให้ความผิดบาปเผยตัวของมันเอง ให้

เราเห็นเป็นประจักษ์ในความชั่วร้ายของมัน เป็นการยืนยัน โองการของพระเจ้าว่าด้วยความเลวร้ายของความคิดบาป พระเจ้าจำเป็นต้องแสดงผลอันน่ากลัวของความคิดบาปให้ประจักษ์ และแม้สืบไปชั่ววันรันดร์กาล ความคิดบาปอันน่าหวาดหวั่นนี้ ก็จะคงอยู่ต่อไปเพื่อเป็นข้อเปรียบเทียบกับความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า

เช่นกัน โลกนี้ก็จะจารึกความล้มเหลวของพญามารในอันที่จะครอบครองโลกโดยใช้ทุกแห่งความพิณาศหรือปฏิบัติของพระคริสต์ (พระคริสต์เท็จ) เป็นเครื่องมือของมันในยุคที่จะมาถึงเอาไว้ในช่วงเวลาที่ดูเหมือนว่า พระเจ้าได้ทรงวางพระราชภาระของพระองค์เสียแล้วนั่นแหละคือช่วงเวลาที่พระองค์กำลังจะสำแดงให้เห็นถึงความไร้ความสามารถของพญามาร

พระเจ้าทรงยับยั้งมิให้พญามารมีอำนาจมากจนเกินไป พญามารพยายามทุกวิถีทางที่จะเสริมสร้างอำนาจและบารมีของมันเท่าที่จะทำได้ แต่พระเจ้าทรงอนุญาตให้มันมีอำนาจมากเพียงพอแล้ว จึงไม่ทรงโปรดให้มันมีอำนาจมากไปกว่านั้น อย่างไรก็ตาม พญามารและวิญญาณชั่วต่าง ๆ ก็ยังคงเกลียดชัง และดูหมิ่นพระเจ้าและประชากรของพระองค์ และความสามารถในการล่อลวงและผลาญทำลายของมันก็ยังมีเหมือนเดิม หากได้ลดหย่อนลงไปไม่ ฉะนั้น จงอย่าได้เข้าใจผิดในเรื่องเหล่านี้

ความใฝ่สูงจนเกินศักดิ์ของพญามาร

คนเป็นอันมากในโลกนี้ยึดติดอยู่ในความคิดที่ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นความโหดร้าย ชั่วช้าเลวทรามนั้นมาจากพญามาร ความคิดเช่นนี้ไม่ถูกต้องเสียทั้งหมด ทั้งนี้ก็เพราะว่าจิตใจมนุษย์นั่นเอง ก่อให้เกิดความคิดและการกระทำที่เป็นความผิดบาป ไม่รู้จักเท่าไร (เยเรมีย์ 17:9, มัทธิว 15:19, กาลาเทีย 5:19-21)

พญามารมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ผู้อื่นกราบไหว้นมัสการมัน ทั้งนี้เห็นได้อย่างเด่นชัดในการที่มันเป็นขบถต่อพระเจ้า (อิสยาห์ 14:13, 14) ในการที่มันได้ล่อลวงบรรพชนคู่แรกของเรา ในสวนเอเดน (ปฐมกาล 3:5) ในการที่มันได้ใช้อุบายของมันอย่างเป็นลำดับขั้นเพื่อจะทดลองพระเยซูคริสตเจ้า เมื่อพระองค์ทรงประทับอยู่ในโลก (มัทธิว 4:9)

เราไม่จำเป็นต้องเหมาเอาว่า ความชั่วช้าสามานย์ ความไร้ศีลธรรม ไร้มนุษยธรรมทั้งหลายเหล่านั้น เป็นสิ่งที่พอกพอกใจพญามารซาตานเสมอไป จริงอยู่มันคงไม่ยอมรับว่า คนที่เหล่าเมฆา โสเภณี โจรผู้ร้าย อั้งยี่ เป็นสมัครพรรคพวกของมัน แต่ความจริงก็คือ ทั้งหมดที่กล่าวนี้ อยู่ในความครอบครองของมันอย่างแน่นอน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พญามารย่อมยินดีที่จะสนับสนุนความดี ความถูกต้อง และความสวยงาม มันจะอุปถัมภ์การบุญการกุศลทุกแขนง มันปรารถนาที่จะควบคุมศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ทุกแขนง เพื่อว่ามันจะได้เป็นที่ยกย่องสรรเสริญอย่างสูง

นอกจากนี้ ซาตานยังยินดีที่จะเข้าควบคุมในด้านการศึกษานับตั้งแต่ระดับโรงเรียน วิทยาลัย ไปจนถึงมหาวิทยาลัยเพื่อให้เป็นไปตามแนวทางที่มันต้องการ ไม่แต่เท่านั้น มันยังคงยินดีที่จะสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ทางด้านศาสนาที่ขาดพลังฝ่ายวิญญาณจิตของพระเจ้าอีกด้วย

แต่สิ่งที่ซาตานเกลียดชังที่สุดก็คือ ความจริงของพระเจ้า สิ่งที่มันเกลียดที่สุดและพยายามที่จะลบล้างให้หมดไปก็คือ พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ซึ่งประกาศอย่างโจ่งแจ้งว่า มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาปมาแต่กำเนิด ไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองให้หลุดพ้นจากความผิดบาปได้ มันเกลียดชังความจริงเรื่องการเสด็จจากสวรรค์มารับสภาพเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ เรื่องการที่พระองค์เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสิ้นพระชนม์ไถ้โทษบาปของมวลมนุษย์ โดยเฉพาะเรื่องการประสูติในครรภ์หญิงสาวพรหมจารีบริสุทธิ์ นั่นเป็นเรื่องที่มันเกลียดชังมากที่สุด มันมองข้ามชีวิตที่บริสุทธิ์ปราศจากมลทินบาปของพระคริสต์ในโลกนี้ เป้าหมายสำคัญของมันคือ พยายามอย่างสุดกำลัง ที่จะยุติการประกาศเผยแผ่เรื่องการเสด็จมาของพระชนมชีพของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน และเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์อย่างมีสง่าราศีของพระองค์

ความใฝ่สูงเกินศักดิ์ของชาตาน เป็นไปในทางสงบมากกว่าการสับสนวุ่นวาย มันไม่ต้องการให้โลกตกอยู่ในสภาพโกลาหล เพราะมนุษย์มักจะต้องอ่อนวอนต่อพระเจ้า เมื่อตนประสบกับความทุกข์ยากและสิ้นหวัง นโยบายของชาตาน คือ อุปถัมภ์ค้ำชูอารยธรรมที่ไร้ประโยชน์ต่อฝ่ายจิตวิญญาณให้เจริญรุดหน้าไปเรื่อย ๆ มันจะไม่คัดค้านการประกอบธุรกิจที่ใหญ่โต และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในเมื่อสิ่งเหล่านี้จะทำให้มนุษย์ไม่สนใจใยดีกับพระเยซูคริสต์ และลืมเดือนพระองค์ไปในที่สุด

ถึงแม้ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์จะได้บ่งบอกไว้เป็นสำคัญ ว่าชาตานจะต้องถูกพิพากษาลงโทษอย่างแน่นอนในวันหนึ่งข้างหน้า และแผนการครอบครองโลกของมันจะต้องล้มเหลว แต่กระนั้นเจ้าผีร้ายตนนี้ก็ยังหวังว่า มันจะสามารถเอาชนะพระเจ้าด้วยวิธีการอันเร้นลับของมัน ถึงแม้ว่าพญามารจะต้องพะว้าพะวังกับชะตากรรมอันน่าเศร้าสลดซึ่งมันจะต้องรับอย่างแน่นอนในที่สุด แต่มันก็ยังไม่วายที่จะอวดใหญ่ อวดโต สรรเสริญบูชาตัวมันเอง โดยไม่หวั่นเกรงต่อคำสั่งแห่งของพระเจ้าและมนุษย์

ชื่อต่าง ๆ ของพญามาร

พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ได้ระบุชื่อวิญญาณชั่วตนนี้ไว้ทั้งโดยตรงและโดยทางอ้อมมากกว่า 40 ชื่อ ชื่อทั้งหมดเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เปิดเผยให้เห็นถึงอุปนิสัยของมันเป็นอย่างโจ่งแจ้ง บ่อยครั้งที่ผู้ที่มันถูกเรียกว่าซาตาน ซึ่งมีความหมายว่า ปฏิปักษ์ ร่องลงไปก็คือ มารหรือผู้หมิ่นประมาท ในพระคริสต์ธรรมใหม่ มีอยู่หลายตอนที่กล่าวถึงคนผู้เข้าสิง และผีเข้าสิงนั้นก็ก็มีหลายคนด้วยกัน ดังนั้น คำว่า “ผี” ในที่นี้จึงมิได้หมายถึงพญามาร แต่หมายถึงวิญญาณชั่วทั้งหลายหรือวิญญาณที่เป็นลูกสมุนของพญามาร ส่วนสมณานามอื่น ๆ ซึ่งมีใช้ชื่อของมันโดยตรง ตามที่ระบุไว้ในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ก็มี “อับดโตน” (ภาษาฮีบรู) และ “อะพลูโอน” (ภาษากรีก) (วิวรณ์ 9:11) “ผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเรา” (วิวรณ์ 12:10) “บะเอ็ลสะบูล ผู้เป็นนายผี” (มัทธิว 12:24) “บะลีอัล” (2 โครินธ์ 6:15) “ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั่วโลก” (วิวรณ์ 12:9) “มารร้าย” (มัทธิว 13:19) “ผู้มูสา” และ “พ่อของการมูสา” (ยอห์น 8:44)

ชื่อต่อไปนี้แสดงถึงความเกี่ยวพันระหว่างพญามารกับโลกในแง่ของอำนาจ และขอบเขตสิทธิขาดแห่งอำนาจของมันคือ “เทวะของสมย์นี้” (2 โครินธ์ 4:4) “เจ้าโลก” (ยอห์น 12:31) “เจ้าแห่งย่านอากาศ” (เอเฟซัส 2:2) และอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ของมันสำแดงออกโดยพระธรรม 1 ยอห์น 5:19 กล่าวไว้ว่า “มนุษย์โลกทั้งสิ้นทอดตัวจมอยู่ในมารร้าย”

ชื่อต่อไปนี้แสดงถึงความชั่วร้ายเลวทรามของมันเด่นชัดขึ้นอีกคือ “พญานาคใหญ่ ซึ่งเป็นนูดิกคำบรรพ์” (วิวรณ์ 12:9) “ผู้ฆ่าคน” (ยอห์น 8:44) “ผู้กระทำการบาปตั้งแต่เริ่มแรก” (1 ยอห์น 3:8)

ในเมื่อพระคัมภีร์ได้บ่งบอกไว้อย่างมากมายถึงอุปนิสัยที่เต็มไปด้วยอันตราย และร้ายกาจของซาตาน เช่นนี้แล้ว จึงเป็นไปได้ที่จะประมาณความชั่วร้าย ความสำคัญ และอิทธิพลของมันให้ต่ำกว่าที่เป็นจริง พญามารมีความชั่วร้ายเป็นพื้นฐานเป็นลักษณะประจำตัวของมัน ในเวลาเดียวกันมันก็ก่อให้เกิดความชั่วช้าเลวทรามทุกชนิดขึ้น สันดานอันชั่วร้ายสารเลวของมันนั้น ไม่มีถ้อยคำใด ๆ ที่จะสาธยายได้ดีไปกว่า คำตรัสของพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งพระองค์ทรงเรียกมันว่า “ผู้ฆ่าคนตั้งแต่ปฐมกาล” (ยอห์น 8:44) อาชญากรรมในกรณีของมันก็คือ ความตั้งใจครั้งแรกในอันที่จะพยายามแยกพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดออกจากสวรรค์สถาน อันเป็นสถานแห่งแรกที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้าง ซึ่งพระองค์มีสิทธิอย่างสมบูรณ์ที่จะเป็นเจ้าของตลอดชั่ววันรันดร์ นอกจากนี้ก็คือ ซาตานไม่ยอมยึดมั่นในความจริง มันหันออกจากความซื่อสัตย์อย่างสิ้นเชิง และผลที่ตามมาก็คือ ไม่มีความจริงอยู่ในตัวมันเลยแม้แต่น้อย คำพูดที่ออกมาจากปากของมันทุกคำล้วนโกหกทั้งสิ้น และมันริเริ่มความมดเท็จของมันขึ้นมาเอง กระบวนแห่งความไม่จริงทั้งหลายเหล่านั้นล้วนมาจากมันทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผลให้มันได้ชื่อว่าพ่อแห่งการมูสา (นับแต่การลวงละเมิดครั้งนั้น) และมันบัญญัติศัพท์อันเลวทรามต่ำช้าใช้ขึ้นเองทั้งสิ้น

และที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้น ก็คือ ซาตานพร้อมทั้งลูกสมุนของมัน ซึ่งนับจำนวนมิได้ กำลังเพ่นพ่าน
อาละวาดอยู่ในโลกนี้ในสภาพที่มองไม่เห็น แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่ “พระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่าน
ทั้งหลาย เป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:4)

ภูติผีปีศาจ – สมุนของพญามาร

พระคริสตธรรมคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่า เหล่าวิญญาณ ซึ่งเรียกว่า “ภูติผีปีศาจ” นั้นมีส่วนช่วยทำให้งานของซาตานสำเร็จ คำที่แปลว่า “ภูติผีปีศาจ” หรือ “ผี” ในที่นี้ มาจากคำภาษากรีก ซึ่งมีความหมายว่า “วิญญาณชั่ว” พระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ได้บอกให้เราได้อย่างแจ่มแจ้งว่า ภูติผีปีศาจ เหล่านี้มีกำเนิดมาอย่างไร แต่ในตอนที่ถูกลูซิเฟอร์มีอำนาจปกครองเหล่าทูตสวรรค์นั้น อาจกล่าวไว้ได้อย่างมั่นใจว่า ทูตสวรรค์จำนวนหนึ่งได้เข้าร่วมในการขบถต่อพระเจ้า และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทูตสวรรค์เหล่านี้ จะต้องถูกสาปแช่งพร้อมกันกับลูซิเฟอร์

พระคริสตธรรมคัมภีร์เตือนผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้าว่า เขากำลังเผชิญกับศัตรูฝ่ายวิญญาณ (เอเฟซัส 6: 11, 12) ในคำเตือนนั้น ได้บอกให้รู้เป็นเบื้องต้นว่า ศัตรูมีชื่อว่า พญามาร จากนั้นก็ให้รู้ถึงฐานะของศัตรูว่า “เป็นเทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้” นอกจากนี้ยังได้อธิบายต่อไปว่า ศัตรูตัวนี้เป็น “เจ้าแห่งย่านอากาศ คือวิญญาณชั่วที่ครอบครองอยู่ในคนทั้งหลาย ที่ไม่เชื่อฟัง” (เอเฟซัส 2:2) และพอจะมองเห็นได้ว่า คำเตือนดังกล่าวนี้ระบุถึง ภูติผีปีศาจจำนวนมหาศาล ร่วมในกิจการของพญามารซึ่งกำลังขับเคี่ยวกับพระเจ้าและประชากรของพระองค์ด้วย

วิญญาณเหล่านี้ไม่มีร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาเหมือนอย่างมนุษย์ กระนั้นก็ตาม วิญญาณเหล่านี้ก็มีบุคลิกภาพ อย่างเช่น พญามารก็มีบุคลิกภาพของมันเอง วิญญาณเหล่านี้อยู่นอกกฎเกณฑ์ธรรมชาติ และอยู่ในสภาพที่มองเห็นไม่ได้ด้วยตาเนื้อ เนื่องจากมันเป็นกายวิญญาณ มันจึงมีสติปัญญา และดูเหมือนว่า มันมีความรู้เหนือสติปัญญาของมนุษย์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ในปัจจุบันนี้มันก็ยังคงสำแดงตนออกมาในรูปของปรากฏการณ์ทางวิญญาณ (ได้แก่การทรงเจ้าเข้าผี ฯลฯ) ทั้งนี้เพื่อว่ามนุษย์จะได้สัมผัสการกราบไหว้มัน แทนที่จะนมัสการพระเจ้า มันทำตามมนุษย์ให้เห็นไปว่า มันเป็นวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว

ถ้าจะพูดกันถึงความชั่วร้ายในสันดานของวิญญาณเหล่านี้ อาจกล่าวได้ว่า ก็เช่นเดียวกับตัวหัวหน้าของมันนั่นเอง คือวิญญาณเหล่านี้ชั่วช้าเลวทรามอย่างหาที่ติไม่ได้ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ปราศจากบาปแล้ว ก็ผิดกันราวฟ้ากับดิน พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เปิดเผยถึงความเลวทรามต่ำช้าของภูติผีปีศาจเหล่านี้ โดยกล่าวถึงเรื่องราวที่พวกมันบางคนได้เข้าไปสิงสู่ก่อความทุกข์เวทนาแก่ผู้เคราะห์ร้าย ที่ตกเป็นเหยื่อของมัน (มาระโก 1: 26, ลูกา 4:35) ความไม่บริสุทธิ์ทางกาย การหลงใหลในรูป รส กลิ่น เสียงนั้นเป็นผลมาจากการที่พญามารครอบงำเหนือบุคลิกภาพของมนุษย์ นั่นเอง โดยมากแล้วภูติผีปีศาจเหล่านี้จะมีส่วนในการล่อลวงละเมิดศีลธรรมของบุคคล ซึ่งขอมตนครหาความผิดบาปเท่านั้น

มีอยู่หลายครั้งที่เดียว ที่พระเยซูคริสต์ต้องจับเกี่ยวกับวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ในโลกนี้ ภูติผีปีศาจ จะรู้ว่าพระองค์คือผู้ใด (มาระโก 1: 24) พวกมันยอมรับว่าพระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า (มาระโก 5:7) พวกมันเชื่อฟังพระองค์ (มัทธิว 8:16) พวกมันพยายามหาทางที่จะปกปิด ความเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพระองค์ (1 ยอห์น 4:1-3)

วิญญาณชั่วพวกนี้ต่อต้านพระประสงค์ของพระเจ้า และคอยขัดขวางกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นไป เพื่อความผาสุกของมนุษย์ วิญญาณเหล่านี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทหนึ่ง เป็นพวกที่มีอิสระ สามารถปฏิบัติตามความประสงค์ของซาตานในโลกนี้ (เอเฟซัส 2:2) และอีกประเภทหนึ่ง เป็นพวกที่ถูกจองจำอยู่ในขุมนรก รอคอยการพิพากษาครั้งสุดท้าย (ยูดา ข้อที่ 6) แต่ท้ายที่สุด พวกภูติผีปีศาจทั้งหมด จะถูกจับโยนลงไปในบึงไฟกำมะถันที่กำลังไหม้อยู่ พร้อมกับพญามารซาตาน หัวหน้าของพวกมัน ที่นั่นพวกมันจะได้รับทุกข์ทรมานอย่างไม่รู้จบจบสิ้นตลอดชั่วนิรันดร์กาล (วิวรณ์ 20:10, มัทธิว 25:41)

เหตุการณ์ในพระคัมภีร์เดิม

หลังจากที่ได้รับชัยชนะในสวนเอเดนครั้งนั้น พญามารได้ปรากฏตัวอย่างเปิดเผยเพื่อชิงชัยกับพระเจ้าอีกครั้ง คราวนี้มีโยบผู้เที่ยงธรรม เป็นเป้าหมายในการชิงชัย เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 2,000 ปีก่อนคริสตกาล โยบเป็นเจ้าของที่ดินผู้มั่งคั่งในแผ่นดินอุส ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของโยบนั้น เล่าก็โดดเด่นยากจะหาผู้ใดเสมอเหมือน แม้แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ยังบันทึกไว้ว่าโยบเป็น “คนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย” (โยบ 1:1) ลีลาการเขียนพระธรรมโยบนั้น เป็นไปในแบบบทกวีที่เกี่ยวกับศาสนา ฉากแรก แสดงถึงความมั่งคั่ง ความผาสุก และความชอบธรรมของโยบ ฉากที่สองเปลี่ยนไปที่สวรรค์และพระที่นั่งของพระเจ้า เป็นฉากที่แสดงถึงเหตุการณ์ตอนหนึ่งในสวรรค์ คือตอนที่บรรดาทูตสวรรค์ซึ่งรับผิดชอบในการควบคุมดูแลพิภพโลก และจักรวาล กลับขึ้นมารายงานต่อพระเจ้า ถึงสภาพความเป็นไปในสากลจักรวาล ซึ่งในตอนนี้อาจจะสังเกตเห็นว่า พญามารได้แอบสอดเข้ามารายงานถึงสภาพความเป็นไปของโลกกับเขาด้วยอย่างหน้าเฉยตาเฉยโดยไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจ หรือละอายใจเลยแม้แต่หน่อย

พระเจ้าทรงดึงความสนใจของซาตานไปที่โยบ ผู้รับใช้ที่ปราศจากคำหั้นของพระองค์ พญามารโต้แย้งว่า เหตุที่โยบบำเพ็ญตนเป็นคนชอบธรรมอยู่ได้ ก็เพราะพระเจ้าทรงโปรดเขา เขาว่าการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้านั้นเป็นทางที่เขาจะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นอันมาก หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ มันโต้แย้งว่า โยบมิได้ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าด้วยจริงใจและด้วยใจรัก แต่ปรนนิบัติรับใช้เพราะความเห็นแก่ตัวอย่างเหนียวแน่นของโยบนั่นเอง พญามารกลับท้าทายพระเจ้าว่า หากโยบเป็นอันต้องสิ้นเนื้อประดาตัวไป เขาจะหันมาแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นแน่

เห็นความบังอาจ อวดดี ความอาฆาตมาดร้าย และการขาดความยำเกรงของพญามารนี้หรือยังล่ะ บางคนแปลกใจว่าทำไมหนอ พระเจ้าจึงไม่ทรงข่มมันให้สิ้นซากไปเสียเลย แต่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะให้ซาตานได้พิสูจน์ข้อเท็จจริงนี้ พระองค์ทรงอนุญาตให้ซาตานมีสิทธิที่จะทำลายทรัพย์สินสมบัติทุกชิ้นที่เป็นของโยบ แต่ห้ามมิให้ยุ่งเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและชีวิตของเขา เมื่อพญามารได้ยินดังนั้น ก็ให้สิงโลดใจเป็นยิ่งนัก จึงรีบจากพระพักตร์พระเจ้าลงมาก่อความเดือดร้อนแก่โยบผู้บริสุทธิ์ทันที

ฉากต่อไป เป็นวันแห่งการโศกเศร้าสุดที่จะพรรณนา วันนั้นโยบต้องสูญเสียทรัพย์สินจำนวนมหาศาล สูญเสียบ้านเรือน และลูก ถึงกระนั้นก็ตาม ฉากนี้ก็ปิดลงด้วยการที่โยบยอมอ่อนน้อมลงต่อพระประสงค์ของพระเจ้า และยอมมอบชีวิตจิตใจให้อยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยความจริงใจเต็ม

เปี่ยม โยบไม่ได้ต่อว่าพระเจ้าหรือตำหนิเตียนพระองค์ แต่มอบตัวเองไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เขาได้อธิษฐานต่อพระองค์และคอยท่าพระองค์

แน่นอนทีเดียว ชัยชนะครั้งนี้ นับได้ว่าเป็นชัยชนะขั้นหนึ่งของพระเจ้า เป็นการพิสูจน์ว่าพระเจ้ามิได้ซื้อความจงรักภักดีของโยบด้วยของประทานอันมหาศาลของพระองค์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพญามารเข้าใจผิดคนใดที่เดียว ข้อกล่าวหาของมันที่ว่าพระเจ้ากำลังกระทำการในลักษณะลำเอียงเป็นข้อกล่าวหาที่ใช้ไม่ได้ พระเจ้าและโยบผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ได้พิสูจน์ให้เห็นอย่างเด่นชัดแล้ว

เรื่องราวคงดำเนินต่อไปอีก ฉากต่อไปเป็นวันที่ทูตสวรรค์จะต้องเข้ามารายงานต่อพระเจ้าอีก บรรดาบุตรของพระเจ้า (ทูตสวรรค์) ต่างก็มาเฝ้าเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ก็เหมือนดังเช่นเคย คือพญามารสอดเข้ามากับหมู่ทูตสวรรค์ด้วย และพระเจ้าก็ทรงยื่นคำท้าเกี่ยวกับโยบให้แก่พญามารอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ พญามารได้ตอบอย่างเยาะเย้ยถากถางว่า ความจงรักภักดีที่โยบถวายแด่พระเจ้านั้นเป็นเพียง “ผิวเผิน” เท่านั้น “หากสุขภาพพลานามัยของโยบมีอันเสื่อมสิ้นไป อุปนิสัยที่เลวทรามของโยบก็จะปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด” พระเจ้าทรงอนุญาตให้มันอีกครั้งหนึ่ง โดยอนุญาตให้มันไปก่อความเดือดร้อนขึ้นในร่างกายของโยบ แต่ห้ามมิให้ฆ่าเขา พญามารรีบตรงไปหาโยบด้วยความเปรมปรีดี และทำให้ร่างกายของโยบได้รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส และเป็นโรคที่น่ารังเกียจยิ่งนัก

ผู้เขียนพระธรรมโยบดำเนินเรื่องต่อไปด้วยคำถกเถียง แสดงความคิดเห็นอันยาวเหยียดของเพื่อนโยบสี่คน เกี่ยวกับปัญหาที่ว่าเหตุใดโยบจึงได้รับเคราะห์กรรมเช่นนั้น ความจริงพวกเขาบอกว่าพวกเขามาเพื่อจะปลอบโยนให้โยบคลายเศร้า แต่พวกเขาก็ยังไม่วายที่จะตำหนิเตียนโยบอยู่มิได้ขาด แม้ว่าโยบอดที่จะหวนไหวมิได้ แต่เขาก็ยังยอมมอบตนเองให้อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าและยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์จะทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นกับเขาเช่นเคย บัดนี้พระเจ้าได้พิสูจน์ให้เห็นอย่างเด่นชัดอีกครั้งหนึ่งว่า ความจงรักภักดีที่ผู้รับใช้พระองค์มีต่อพระองค์นั้นเป็นเช่นไร

ตรงนี้ เราจะเห็นความจริงอันน่าตระหนกบางประการ เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า พญามารมีอำนาจมากมายในพิภพโลก มันมีอำนาจที่จะปั่นหัวโจรให้เข้าโจรกรรมโยบ (1: 15) นอกจากนี้มันยังมีอำนาจควบคุมลมและเปลี่ยนให้เป็นพายุร้ายได้ตามที่มันต้องการ (1:19) และมันยังสามารถทำให้ไฟ (ฟ้าผ่า) ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ได้อีกด้วย (1:16)

ขอให้สังเกตดูให้ดี จะเห็นว่าที่น่าประหลาดอยู่อีกประการหนึ่ง คือ พญามารสามารถขึ้นไปสวรรค์จนถึงพระที่นั่งของพระเจ้า และยังสามารถเจรจากับพระเจ้าได้อีกด้วย และแม้แต่คัดค้านพระองค์ มันก็ยังกระทำได้ หลายคนให้เหตุผลว่า เป็นไปไม่ได้ที่พญามาร ซึ่งเป็นตัวอุบาทว์ชั่วชาติจะเข้าถึงพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ที่สุด เพราะความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะแผ่รัศมีภาพ ทำให้มันต้องตกรอก

หมกไหม้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ แต่การฉกกลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะซาตานไม่ได้มาเฝ้าจำเเพาะพระพักตร์พระเจ้า พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์เพียงครั้งเดียว แต่พระคัมภีร์กล่าวว่ามันมาถึงสองครั้งสองคราวด้วยกัน

อย่างไรก็ตาม เราควรพิจารณาเรื่องเช่นนี้ คือว่า พญามารยังคงรักษาบทบาทอันเลื่องชื่อของมันอยู่ คือการเป็นศัตรูของพระเจ้า และเป็นผู้กล่าวหาประชากรของพระองค์ การที่มันปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น ก็โดยจุดประสงค์ที่จะ เอาความประพฤติของผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าได้ประกาศว่าเป็นผู้เที่ยงธรรมมาประจาน

ในพระคริสตธรรมใหม่ ก็กล่าวถึงคน ๆ หนึ่ง ซึ่งมีประสบการณ์ทำนองเดียวกับโยบ คือ อัครสาวกเปโตร ดังที่ปรากฏในลูกา 22: 31 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงบอกให้เปโตรรู้ว่า พญามารได้ขออนุญาตที่จะ “ฝัดร่อน (พวกสาวก) เหมือนฝัดข้าวสาลี” เพื่อจะทดลองความเชื่อของผู้รับใช้ของพระเจ้า คำขอนี้ได้รับการอนุญาต และผลลัพธ์ก็คือ เปโตรได้กระทำการบาปอันน่าเศร้าสลด เขาพ่ายแพ้ต่อการทดลอง

บทเรียนที่เราได้รับจากเรื่องราวตอนนี้คือ กลอุบายของพญามารนั้น ไม่ว่าจะป็นอุบายล่อลวงหรือด้วยวิธีการอื่นใดก็ตามล้วนมีขอบเขตจำกัด มันไม่สามารถจะต้องทรัพย์สินสมบัติ และสุขภาพอนามัยของโยบได้ โดยปราศจากคำอนุญาตโดยชัดเจนของพระเจ้า และไม่กล้าที่จะทดลองเปโตรจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงอนุญาตให้ทำเช่นนั้น

การต่อต้านของพญามารในพระคริสตธรรมใหม่

พระคริสตธรรมใหม่ได้เปิดเผยความจริงเกี่ยวกับพญามารไว้อย่างครบถ้วน พญามารพยายามที่จะขัดขวางความเข้าใจและวิถีทางของพระเจ้า แต่ก็ต้องพลาตหวังทุกครั้งไป มันรวบรวมพลังอำนาจทั้งสิ้นที่มันมีอยู่เพื่อขัดขวางการเสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้า แต่ก็ไม่สำเร็จ พญามารรู้ว่า การเสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์ของพระเยซูนั้น เป็นวิธีที่พระเจ้าจะทรงทำลายล้างแผนการของมันและนำมามันไปสู่การพิพากษาครั้งสุดท้าย ด้วยเหตุนี้เจ้ามารร้ายจึงสำแดงพลังของมันในอันที่จะขัดขวาง การสละพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน โดยทุกวิถีทาง

ในวาระที่องค์พระผู้ช่วยให้รอดประสูติ พญามารได้เข้ายุยงส่งเสริมให้กษัตริย์เฮโรดมหาราช ออกคำสั่ง ประหารชีวิต “ราชาของคัณ้อย” เสย (มัทธิว 2:16-18) เมื่อพระองค์เจริญวัยพระชนมชีพได้ 12 พรรษา พระองค์ทรงถูกบิดามารดาละเลยไม่เอาใจใส่เท่าที่ควร (ลูกา 2:42-49) และหลายครั้งในระหว่างช่วงเวลาสามปีครึ่งแห่งการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูคริสต์บนพื้นพิภพ พระองค์ทรงอยู่ในสภาพที่หมั่นหม่อมต่อการถูกประหารชีวิต (ยอห์น 5:18) ที่นาซาเร็ธ พวกผู้นำทางศาสนาซึ่งถูกพญามารคลอใจ พยายามผลักพระองค์ให้ตกจากหน้าผา ในพระวิหาร พวกเขาได้เอาหินขว้างหมายจะฆ่าพระองค์ นอกจากนั้นพวกผู้นำชาวยิวยังได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์อีก

สมรภูมิที่พระเยซูทรงขับเคี่ยวกับพญามารถึงขั้นเดือดดาล คือ สวนเกทเสมณี พระองค์ทรงรู้ล่วงหน้าถึงการที่จะต้องชิงชัยขั้นเด็ดขาดกับพญามาร พระองค์ได้ทรงประกาศออกมาว่า “เจ้าโลกจะมาผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา” (ยอห์น 14:30) ซึ่งหมายความว่า ชัยชนะจะไม่มีวันเป็นของพญามารได้เลย พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ฉะนั้นพญามารจึงไม่มีเหตุที่จะกล่าวโทษพระองค์ได้

เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เพื่อไถ่มวลมนุษย์ให้พ้นจากความผิดบาปนั้น ได้มีคำพยากรณ์ล่วงหน้าไว้แล้วว่า พระราชกิจนี้จะสมบูรณ์บนไม้กางเขน หากการตายนี้เกิดขึ้นในวิถีทางอย่างอื่น พระวาทะของพระเจ้าย่อมเป็นโมฆะ ดังนั้น จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ในหัวใจอันดำมืดของเจ้ามารร้ายคนนี้จะต้องมีแผนการที่จะขี้ชีวิตพระบุตรของพระเจ้า ในขณะที่พระองค์กำลังทรงอธิษฐานอยู่

ถ้อยคำที่บ่งบอกถึงความทุกข์ทรมานขององค์พระผู้ช่วยให้รอดของโลก เป็นถ้อยคำที่หนักแน่นที่สุดเท่าที่ใช้อยู่ในภาษากรีกดั้งเดิมพระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย” (มัทธิว 26:38) ท่านมาระโกได้บันทึกไว้ว่า “พระองค์ทรงวิตกกังวล และหนักพระทัยนัก” (มาระโก 14:33) ท่านลูกาบอกว่า “พระองค์ทางเป็นทุกข์ยิ่งนัก.....พระเสโทของพระองค์ เป็นเหมือน โลหิตไหลหยดลงถึงดิน เป็นเม็ดใหญ่” (ลูกา 22:44)

คำอธิษฐานขององค์พระผู้ช่วยให้รอด ก็ได้เปิดเผยให้เห็นถึงความกตัญญู และการต่อสู้ในจิตใจของพระองค์ พระองค์ได้อธิษฐานทูลขอต่อพระบิดาถึงสามครั้งสามคราวว่า หากพระบิดาพอพระทัยก็ขอให้จอกนี้เลื่อนพื้นพระองค์ไปเสีย แน่อนพระองค์มิได้ทรงหมายถึง การเลื่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ในวันรุ่งขึ้นเป็นแน่ พระองค์ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะตรงไปยังไม้กางเขน จอกแห่งเกทเสมณี หมายถึงการสิ้นพระชนม์ก่อนที่พระเยซูจะถูกจับไปตรึงกับไม้กางเขน ด้วยอำนาจที่มองไม่เห็นของพญามารและบรรดาสมุนของมัน พระเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์มาให้ชูกำลังพระบุตรของพระองค์ จึงเป็นอันว่าความพยายามของพญามารในอันที่จะปลงพระชนม์พระเยซูคริสต์ต้องล้มเหลวไป

ปราชัยที่ไม้กางเขน

ดูเหมือนจะเป็นที่ชัดเจนแล้วว่า เมื่อพญามารก่อเหตุให้บรรพบุรุษคู่แรกของเราทำบาปในสวนเอเดนนั้น มันได้ยึดเอาอำนาจในการครอบครองเหนือสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาทั้งสองไปเสีย นับตั้งแต่นั้นนั้นจนกระทั่งทุกวันนี้ ซาตานได้เป็นเจ้าแห่งโลกนี้ แผ่นดินโลกและมนุษยชาติได้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมบังคับบัญชาของมัน ความจริงดังกล่าวนี้เปิดเผยออกในคราวที่พระเยซูถูกมารผจญ (มัทธิว 4: 8, 9) พญามารได้แสดงให้เห็นถึงราชอาณาจักรต่าง ๆ ของโลก มันสัญญาว่าจะให้อาณาจักรเหล่านั้นแก่พระองค์ แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องหมอบกราบนมัสการมัน

ข้อเสนอของพญามารดังกล่าวนี้ หากเราไม่รู้ว่ามันได้ยึดเอาอำนาจการครอบครองพิภพโลกทั้งสิ้นมาจากอาดัมแล้ว เราก็จะต้องหาว่ามันอวดไม่อย่างฉลาดจรรยาที่เดียว แต่เมื่อเรารู้ว่ามันมีสิทธิอำนาจที่จะยกให้เราได้ เราจึงรู้ว่ามันอาจจะมอบให้พระเยซูคริสต์ได้จริง ๆ

เหตุผลประการหนึ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จเข้ามาในโลกก็คือ เพื่อจะเรียกเอาสิทธิอำนาจที่พญามารได้มาโดยมิชอบกลับคืน และวิธีที่พระองค์จะทรงกระทำได้เช่นนั้น ก็คือ จัดการอย่างเด็ดขาดกับความผิดบาป

เพราะเหตุความผิดบาปของมนุษย์นี้เอง ที่ทำให้พญามารคงมีอำนาจอยู่ได้ เมื่อบาปเข้าครอบครองมนุษยชาติ อาดัมและเอวาก็ได้ตกเป็นทาสของบาป พญามารซึ่งเป็นตัวต่อลงให้คนทั้งหลายทำบาป จึงได้เข้าควบคุมบังคับบัญชาพิภพโลกและมนุษย์ในโลกแทน

แต่ถึงกระนั้น อำนาจครอบครองบังคับบัญชาที่แท้จริงก็อยู่ที่พระเจ้า และไม่มีใครสักคนเดียวที่จะเอาใจใส่ในเรื่องนี้มากไปกว่าพญามาร พิภพโลกซึ่งรวมทั้งพลังทางกายของโลก และชีวิตมนุษย์นั้น โดยเนื้อแท้แล้วเป็นของพระเจ้า การที่พระเจ้าไม่มีพระประสงค์ที่จะทำลายซาตานให้ย่อยยับในทันที เพราะพระองค์ทรงมีแผนการที่จะจัดการกับความผิดบาปให้สิ้นซากเสีย และทรงกำหนดเวลาพิพากษาความผิดครั้งสุดท้ายเอาไว้แล้ว ว่ากันตามจริงแล้วการที่พญามารกลายเป็นภูตที่ชั่วก็เพราะความผิดบาปของมันเอง มนุษย์ก็เช่นกัน การที่มนุษย์หลงทำความชั่ว ก็เนื่องมาจากความผิดบาปของเขาทั้งหลายนั่นเอง

องค์พระเยซูคริสต์เจ้า เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทรงจัดการกับความผิดบาปครั้งเดียวเพื่อคนทั้งปวง พระองค์คือคำตอบที่สมบูรณ์ของพระเจ้า ต่อปัญหาดังกล่าวนี้ พระเจ้าทรงกำหนดโทษความผิดบาปไว้ถึงตาย แต่ขณะเดียวกันความตายของพระเยซูคริสต์ได้ลบล้างการลงโทษความผิดบาปจนหมดสิ้นแล้ว ถึงแม้ว่าความผิดบาปจะยังคงเป็นความผิดบาปอยู่ แต่ก็ไม่มี การลงโทษอีกต่อไปแล้ว ค่าจ้าง

ของความผิดบาปได้รับการชำระจนหมดสิ้นแล้ว และความตายของคนผิดบาป ได้จับสั่นลงโดยความตายของผู้ตายแทนคนบาป คือพระเยซูคริสต์เจ้า (โรม 5: 6-8)

โดยความตายของพระองค์ พระเยซูคริสต์ได้ทรงทำลาชหรือลบล้างอำนาจของพญามารด้วย (1 ยอห์น 3:8, ฮีบรู 2:14) โดยกางเขนนั่น ทำให้ข้ออ้างอันเป็นความเท็จของซาตานไร้ผล ไม้กางเขนซึ่งเป็นที่รวมของความสยดสยของทั้งมวลนั้น ได้กลับกลายเป็นเครื่องหมายแห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ เป็นทางที่พระเจ้าประกาศอิสรภาพแก่คนทั้งหลายที่ตกเป็นทาสของพญามาร วินาทีนั้นแหละที่ซาตานต้องประสบกับความปราชัยสมดังที่ได้พยากรณ์ไว้ ดังจะเห็นได้จากพระธรรมซึ่งว่า “พระองค์ได้ทรงทำลายผู้มับรรดาศักดิ์และผู้มีฤทธิ์ พระองค์ได้ทรงประจานเขา และเอาชัยชนะต่อเขาโดยกางเขนนั่น” (โคโลสี 2:15)

อาณาจักร 2 อาณาจักร

ในโลกนี้มีอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่อยู่อาณาจักรหนึ่ง คืออาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งจะเข้าไปได้ก็แต่ โดยการเชื่อพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ เป็นส่วนบุคคลเท่านั้น เมื่อใดก็ตาม ที่ผู้หนึ่งผู้ใดรู้สึกสำนึกในสภาพความหลงผิดของตนอย่างแท้จริง อันเป็นผลมาจากสันดานบาปและความผิดบาปที่ตนได้กระทำไป และเชื่อว่าพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อไถ่ความผิดบาปของตนแล้ว และไว้วางใจว่าพระองค์คือพระผู้ช่วยให้รอดของตน เมื่อนั้นสิ่งมหัศจรรย์จะบังเกิดขึ้น คือผู้นั้นจะได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นบุตรโดยชอบธรรมของพระเจ้าทันที พร้อมกันนี้ความผิดบาปทั้งสิ้นของเขาก็จะได้รับการอภัยโทษด้วย เขจะมีสิทธิและอภิสิทธิ์ทุกประการเท่าที่บุตรโดยชอบธรรมจะพึงมี การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เรียกว่า การเชื่อเป็นคริสเตียน การกลับใจใหม่ หรือการเกิดใหม่ (โรม 6: 23, ยอห์น 3:3-7, 16:18, เอเฟซัส 2:8, 9)

ความสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ ระหว่างคริสเตียนกับพระเจ้าพระบิดาพระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของมวลมนุษย์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระผู้นำผู้สถิตอยู่ภายในชีวิตจิตใจของคริสเตียนก็เกิดขึ้น ส่วนข่าวงานที่สำคัญสำหรับผู้เชื่อในโลกนี้ก็คือ คริสตจักรท้องถิ่น ซึ่งก่อตั้งขึ้นเพื่ออบรมสั่งสอนเรื่องราวของพระเจ้า เพื่อหนุนใจซึ่งกันและกันในหมู่คริสเตียน และเพื่อให้โอกาส ที่จะปฏิบัติพระราชกิจตามน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อไป

มีข้อแม้ที่สำคัญอยู่ประการหนึ่ง สำหรับผู้ที่เข้าไปปรากฏตัวจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าในราชอาณาจักรนี้ คือว่า ผู้นั้นจะต้องเต็มใจเป็นพยานถึงการที่พระราชกิจของพระเยซูคริสต์ บนไม้กางเขนได้เปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจของเรา ยอมรับผลแห่งพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ด้วยความเต็มใจ คริสเตียนที่แท้จริงเป็นพยานด้วยสุดใจสุดจิตให้กับความจริงที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระภาคที่สองขององค์ตรีเอกานุภาพผู้ประเสริฐ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่บรรดาศาสดาพยากรณ์ในสมัยพระคัมภีร์เดิมได้พยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนว่าจะเสด็จเข้ามาในโลก และเมื่อถึงเวลากำหนด พระองค์ได้ประสูติแต่ครรภ์ของสาวพรหมจารี ณ หมู่บ้านเบ็ธเลเฮม มณฑลยูดา

เมื่อพระชนม์มาได้ประมาณ 30 พรรษา พระองค์ผู้นี้ซึ่งมีชื่อว่า “พระเยซูชานาชาเรีธ” ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ ตลอดระยะเวลาสามปีกับหกเดือน พระองค์ทรงสำแดงให้สาธารณชนเห็นถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงรักษาโรค ทรงช่วยคนโรคเรื้อนให้หายเป็นปกติ พระองค์ทรงอภัยโทษคนผิดคนบาป และทรงโปรดชำระเขาให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น พระองค์ทรงบันดาลให้คนตายเป็นขึ้นมามาก พระองค์ตรัสด้วยฤทธิ์อำนาจอย่างไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน

พระราชกิจทั้งหมดนี้เป็นการปูพื้นฐานที่จะนำไปสู่พระราชกิจที่สำคัญคือ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ถึงแม้ว่าพวกที่จับพระองค์ไปตรึงไว้กับไม้กางเขนนั้น จะเป็นคนโหดร้ายเลวทราม แต่พระกิตติคุณของพระองค์ก็ได้บันทึกไว้อย่างแจ่มชัดว่า ไม่มีผู้ใดสักคนเดียวที่สามารถจะต้องพระบุตรของพระเจ้าได้ โดยที่พระองค์ไม่ทรงอนุญาต พระองค์ทรงสมักรใจยอมสละพระชนม์ชีพของพระองค์ เพื่อให้มวลมนุษยชาติให้พ้นจากความผิดบาป (ยอห์น 10: 17, 18) ในวันนั้น ขณะที่ดวงอาทิตย์อัสดงและแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์ในฐานะพระเมษโปดก (ลูกแกะ) ของพระเจ้า เพื่อให้มวลมนุษยชาติให้พ้นจากความผิดบาป และในวันที่สามนับแต่นั้นพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ และอีกไม่กี่วันพระองค์ได้เสด็จขึ้นสวรรค์ ทรงสัญญาว่าจะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

ผู้ที่ยอมรับความจริงเกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ และต้อนรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น มีสิทธิ์เข้าไปอยู่ในราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ และกายของผู้ที่เชื่อดังกล่าวนี้ พระคริสตธรรมใหม่เรียกว่า “คริสตจักร” (เอเฟซัส 5:23, โครินธ์ 1:18, 24)

ยังมีอาณาจักรอีกอาณาจักรหนึ่งในโลกนี้ อาณาจักรที่ว่านี้ก็คือ อาณาจักรแห่งความชั่วร้าย ซึ่งมีพญามารเป็นเจ้าผู้ครอง ในเหตุการณ์ตอนหนึ่ง คือตอนที่องค์พระเยซูคริสต์กำลังทรงโต้ตอบกับพวกชาวยิวที่เคร่งศาสนาบางคน ซึ่งแสดงความหยิ่งโสกับองค์พระเยซูคริสต์ โดยอวดว่าพวกเขาสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม และได้ประณามข้ออ้างของพระเยซูคริสต์ ซึ่งได้ทรงอ้างว่า พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าพระองค์ได้ตรัสความจริงอันน่าตระหนกบางประการต่อคนเหล่านี้ว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือมาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นผู้ฆ่าคนตั้งแต่ปฐมกาล และมีได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ เมื่อมันพูดเท็จ มันก็พูดตามสันดานของมันเอง และมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา” (ยอห์น 8:44)

คำตรัสของพระองค์ดังกล่าวนี้ นำพิศวงและน่าตื่นตระหนกเอาจริง ๆ ที่เดียว หากบุคคลอย่างพวกฟาริสีซึ่งอ้างตนว่าเป็นผู้ชอบธรรม ยังถูกระบุว่ามีพ่อเป็นพญามาร และหากว่า สิทธิที่จะเข้าเป็นสมาชิกของอาณาจักรของพระเจ้า เป็นสิทธิเฉพาะตัวอันเกิดจากการต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดโดยความเชื่อ ก็ดูเหมือนว่าประชากรเกือบทั่วโลก ตกอยู่ในอาณาจักรแห่งความชั่วร้ายและถูกพญามารซึ่งเป็นเจ้าอาณาจักรครอบงำไว้

อัครสาวกยอห์น ก็ได้เน้นถึงความจริง ดังกล่าวนี้ด้วยเช่นกัน โดยท่านได้กล่าวว่า “เราทั้งหลายรู้ว่าเราเกิดมาจากพระเจ้าและชาวโลกทั้งสิ้นอยู่ใต้อานุภาพของมารร้าย” (1 ยอห์น 5:19)

หลายคนยอมรับว่า คนเป็นอันมากในโลกนี้ตกอยู่ภายใต้การบังคับควบคุมของพญามาร ในจำนวนนี้ก็มี คนใจเหี้ยมโหด คนถ้อย ขโมย คนผิดศีลธรรม และคนที่ต่อต้านพระเจ้า แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่มีอะไรที่ต้องสงสัยว่า คนพวกนี้ตกอยู่ในอาณาจักรแห่งความชั่วร้ายด้วย เพราะการที่พวกเขากระทำ

ความผิดบาปลงไปนั้นย่อมแสดงว่า จิตใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความผิดบาปนั่นเอง (เยเรมีย์ 17: 9, มัทธิว 15:19)

อำนาจแห่งความชั่วร้ายในความคิดนั้น มีขอบเขตกว้างไกลกว่า ขอบเขตของความชั่วที่สำแดงออกมาในรูปของการกระทำมากมายนัก ผู้ใดที่มีใค้อยู่ภายใต้การควบคุมขององค์พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอด ผู้ซึ่งได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนและฟื้นคืนพระชนม์ ผู้นั้นย่อมตกอยู่ในอาณาจักรดังกล่าวนี้ พญามารไม่ชอบให้มนุษย์กระทำแต่สิ่งที่ชั่วร้ายเลวทรามเท่านั้น เพราะความต้องการที่แท้จริงของมันคือ ต้องการให้มนุษย์กราบไหว้วันมัสการมัน คนที่มาหล้าจนหัวราน้ำหาได้ทำให้มันมีเกียรติเพิ่มขึ้นเลยแม้แต่น้อย พญามารต้องการเป็นพระเจ้า ดังนั้นมันจึงอยากได้คนที่มีสติปัญญาความรู้ และผู้มีวัฒนธรรมอันสูงส่งเข้าไปในอาณาจักรของมัน

ผู้ใดที่มีใค้ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นส่วนตัวของเขาอย่างจริงจัง ผู้นั้นจะพบว่าตนเองตกที่นั่งอยู่ในอาณาจักรแห่งความชั่ว ซึ่งมีภาพพญามารเป็นหัวหน้าครอบครองและเป็นพ่อของเขาที่กล่าวมานี้มิได้เป็นสิ่งที่เกินความจริง แต่เป็นความจริงตรงตามที่พระเยซูคริสต์ได้ตรัสไว้ และไม่มีผู้ใดที่อาจปฏิเสธหรือปลุกตัวออกจากอาณาจักรของมารร้ายนี้ได้ นอกจากเขาผู้นั้นจะหันมาหาพระเยซูคริสต์และเชื่อไว้วางใจพระองค์โดยเชื่อข่าวประเสริฐของพระองค์ ผู้ที่เชื่อจะหลุดจากอาณาจักรแห่งความชั่วร้าย เข้ามาสู่ราชอาณาจักรของบุตรสุดที่รักของพระเจ้า (โคโลสี 1: 13)

กิจการของพญามารในปัจจุบัน

เป็นเรื่องสำคัญอย่างใหญ่หลวงที่จะรู้ถึงกลยุทธ์ของศัตรูของคริสเตียน พระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้นที่บอกให้เราเข้าถึงความจริงเกี่ยวกับเรื่องราวของพญามารอย่างถูกต้องเชื่อถือได้ โดยเรารู้มาแล้วว่าสิ่งที่พญามารเกลียดชังมากที่สุด คือ การประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

คำว่า “กิตติคุณ” แปลว่า “ข่าวประเสริฐ” ที่ว่า ข่าวประเสริฐนั้นก็คือว่า ถึงแม้มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาปซึ่งจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ เป็นผู้หลงผิด และกำลังเดินทางไปสู่ขุมนรกและจะต้องอยู่ที่ขุมนรกนั้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แต่พระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุกคนอย่างสุดซึ้งและสุดพระทัยของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น พระเจ้ายังได้ทรงจัดเตรียมวิถีทาง ในอันที่จะทรงยกโทษให้คนบาปทั้งปวง และทำให้เขากลายเป็นบุตรของพระองค์ โดยการสละพระชนมชีพของพระบุตรองค์เดียวของพระองค์บนไม้กางเขน ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ ที่ทรงโปรดประทานให้โดยมิได้คิดค่าตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น

ต่อไปนี่ คือคำตรัสตอบของพระเจ้าต่อความเจ้าเล่ห์เพทุบายของพญามาร เป็นการง่ายที่จะเข้าใจว่า เหตุใดพญามารซาตานจึงต่อต้านข่าวนี้ด้วยสุดกำลังความสามารถของมัน “แต่ถ้ามีมานับข่าวประเสริฐของเราไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น เทวะของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้เขาได้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ เรื่องพระสิริของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:3, 4)

ในเรื่องนี้ ซาตานมิได้ต่อต้านหรือลิดค่านศาสนาที่สอนให้ศาสนิกชนปฏิบัติตนเพื่อให้เข้าถึงพระเจ้า ด้วยวิถีทางอย่างอื่น อันมิใช่ทางแห่งการสละพระโลหิตของพระเยซูคริสต์เจ้า

ขอให้ท่านผู้อ่านหันมาพิจารณาถึงผู้ที่ไม่เชื่อไว้วางใจพระเยซูคริสต์กันสักเล็กน้อย จะเห็นว่าในโลกนี้มีคนนับจำนวนหลายร้อยหลายพันล้านคนที่เดียว ที่เคร่งครัดในศาสนา บางพวกกราบไหว้บูชารูปเคารพซึ่งทำด้วยไม้และหิน บางพวกมีเทพเจ้าที่ซึ่งมีชื่อต่าง ๆ บางพวกแทนที่จะเชื่อไว้วางใจองค์พระผู้ช่วยให้รอด ผู้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และผู้ทรงพระชนม์อยู่แต่เพียงอย่างเดียว กลับเพิ่มพิธีกรรม และข้อปฏิบัติทางศาสนาเข้าไปในหลักความเชื่อของตนอีก จนทำให้ความเชื่อกับพิธีกรรมระคนปนกันไปหมด ซึ่งอันที่จริงแล้วความเชื่อถือเหล่านั้นถูกพญามารและลูกสมุนของมัน คือภูติผีปีศาจควบคุมบังคับบัญชาอยู่นั่นเอง ดังจะเห็นได้จากพระธรรมซึ่งว่า “ข้าพเจ้าหมายความว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปีศาจ และแก่สิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมไปกับพวกปีศาจ” (1 โครินธ์ 10:20)

นี่คือข้อความที่อัครสาวกเปาโลเขียนไปถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ อันเป็นเมืองที่ชาวเมืองกราบไหว้บูชาเคารพนานาชนิด และเทพเจ้าแห่งเขาโอลิมปัส อาจารย์เปาโลได้ชี้ให้เห็นว่า การนมัสการเช่นนั้นมียันตราย เพราะเป็นการกราบไหว้บูชาพญามารโดยตรงทีเดียว และคริสเตียนจะเข้ามีส่วนร่วมในการกระทำเช่นนี้ไม่ได้เลย และหลักดังกล่าวนี้ จะใช้ตัดสินว่าความเชื่อของใครเป็นหลักความเชื่อที่พระเจ้าทรงยอมรับ หากว่าการปฏิบัติกิจทางศาสนาได้เป็นโดยวิถีทางพระเยซูคริสต์แล้ว การปฏิบัติเช่นนั้นย่อมเป็นการกราบไหว้บูชาภูตผีปีศาจ และพญามารโดยตรงทีเดียว ถ้าผู้ใดรู้ความจริงนี้ผู้นั้นจะรู้ว่า ประชากรเกือบสิ้นทั้งโลกในปัจจุบันกำลังกราบไหว้บูชาพญามารชานานอยู่

ผีเข้าสิง

เชื่อกันโดยทั่วไปในหมู่คริสเตียนว่า ภูติผีปีศาจอันเป็นบริวารของพญามารนั้น ประกอบด้วยทูตสวรรค์ที่พระเจ้าขับออกจากตำแหน่งครั้งหนึ่งของทูตสวรรค์ทั้งหมด ในบรรดาภูติผีปีศาจเหล่านี้มีจำนวนหนึ่งที่ถูกจำกัดเขต และรอคอยการพิพากษาลงโทษครั้งสุดท้าย (ยูดาข้อที่ 6) ส่วนนอกรัศมีเป็นอิสระ และสามารถที่จะกระทำตามคําสั่งการของพญามารได้อย่างเสรี トラบเท่าถึงเวลาที่มันจะถูกพิพากษาลงโทษครั้งสุดท้าย ด้วยกันกับเจ้านายที่ร้ายกาจนักหนาของมัน

เรื่องผีเข้าสิงอยู่ในตัวคนนี้ พระคริสตธรรมใหม่ได้กล่าวไว้อย่างแจ่มชัดทีเดียว แม้ว่าเรื่องนี้จะมีได้ปรากฏในพระคัมภีร์เดิม แต่พระคริสตธรรมใหม่ได้กล่าวถึงการที่คนถูกผีเข้าสิงและการขับไล่ผีสิงไว้มากมายหลายตอนด้วยกัน

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ให้บรรดาธิบายว่า วิญญาณชั่วจะเข้าสิงและควบคุมชีวิตจิตใจของมนุษย์เพื่อประกอบกรรมชั่วตามเป้าประสงค์ของมัน ได้อย่างไรและเพียงใด แต่ขณะเดียวกันก็ได้กล่าวถึงการที่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่กับบุตรของพระเจ้าและควบคุมบังคับบัญชาชีวิตจิตใจของเขาทุกคนเมื่อคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์อ่อนไหว และพ่ายแพ้ต่อการล่อลวงของพญามารแล้ว ยิ่งทำให้เกิดความเชื่อมากขึ้นว่า พญามารก็สามารถที่จะเข้าสิงและครอบงำมนุษย์ได้เช่นเดียวกัน มนุษย์หลงผิดและอยู่ห่างจากพระเจ้า มนุษย์อ่อนไหวต่อการล่อลวงของพญามาร และตกเป็นสมาชิกแห่งโลกจักรของพญามาร ดังนั้นมนุษย์จึงต้องเชื่อฟังคำสั่งของมัน ด้วยเหตุนี้จึงไม่เป็นการเกินเลยไปที่เราจะเชื่อว่า ร่างกายของมนุษย์ธรรมดาอาจถูกภูติผีปีศาจเข้าสิงอยู่ได้ แต่ที่พูดเช่นนี้มีได้หมายความว่า คนที่มีใจเป็นคริสเตียนจะต้องเป็นคนที่ถูกพญามารควบคุมบงการเสียทุกคนไป แต่ต้องการจะหมายไปในทำนองที่ว่าผู้ที่ปล่อยตัวให้จมอยู่ในปลักแห่งความผิดบาปเรื่อยไปนั้น อยู่ในสภาพที่เทียบกันกับคนที่ถูกผีเข้าสิงทีเดียว

พระคริสตธรรมใหม่ได้แสดงให้เห็นถึงอำนาจครอบงำของพญามารไว้หลายตอน ซึ่งบ่อยครั้งเป็นการกระทำต่อร่างกายในลักษณะที่ร้ายแรง (มัทธิว 9: 32, 33, 12:22-30, มาระโก 9:22, ลูกา 8:26-36) พวกภูติผีปีศาจได้กระทำให้มนุษย์เจ็บไข้ได้ป่วย เป็นไข้ หูหนวก พิกุล วิกลจริต และคุ้มคลั่ง คิดฆ่าตัวตายอยู่ร่ำไป องค์พระเยซูคริสต์มิได้ทรงอธิบายถึงสาเหตุของสภาพความทุกข์เวทนาเหล่านั้น แต่ได้ทรงสอนว่าผู้ที่อยู่ในสภาพการณ์เช่นนั้นอยู่ใต้อำนาจครอบงำของพญามาร (ลูกา 11:14-26, 13:16)

ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะเชื่อว่า ในสมัยนี้ชาดานไม่มีอำนาจครอบงำมนุษย์อีกต่อไปแล้ว เพราะตามความเป็นจริง ในปัจจุบันนี้ ก็มีพยานหลักฐานมากมายเกี่ยวกับเรื่องผีเข้าสิง และการขับไล่ผีสิงซึ่ง

ในเรื่องนี้ผู้รับใช้พระเจ้าแทบทุกคณะนิกายต่างก็มีประสบการณ์กันมาแล้วทั้งนั้น แต่ดูเหมือนว่าอำนาจครอบงำของพญามารชาตานั้นมักจะปรากฏอยู่ในดินแดนห่างไกลความเจริญ

และก็ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะเชื่อว่า พญามารไม่สามารถใช้ความฉลาดหลักแหลมของมัน เข้าครอบงำสังคมมนุษย์ในยุคที่มีความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการอย่างมากมาเช่นนี้ได้ ก็ในเมื่อเป้าประสงค์ของพญามารยังเหมือนเดิม คือ พยายามชักนำให้ประชากรของโลกตกอยู่ในอำนาจครอบงำของมันมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ มันก็ย่อมจะมีวิธีที่ใช้ภูตผีปีศาจ ลูกสมุนของมันในแบบที่เรียกว่า เหนือเมฆ ได้พญามารสามารถส่งวิญญาณชั่วลูกสมุนของมันให้เข้าไปสิงสถิตอยู่ในผู้นำวงการธุรกิจ ผู้มีอำนาจในวงการศึกษานักศาสนศาสตร์ที่ไม่เชื่อพระเยซูคริสต์ และพวกผู้นำคริสตจักรที่ไม่เชื่อว่าทางที่จะรอดพ้นบาปมีทางเดียวเท่านั้น คือ โดยพึ่งพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ได้

ผู้รับใช้ของพญามาร

งานการประกาศข่าวประเสริฐที่อัครสาวกเปาโลทำนั้นไม่ใช่้งานง่าย ๆ พญามารพยายามต่อต้านท่านทุกวิถีทาง เมื่อท่านไปถึงตำบลหนึ่งตำบลใด ท่านก็จะประกาศข่าวประเสริฐอย่างเที่ยงตรง และตั้งคริสตจักรขึ้นที่นั่น แต่แล้วก็ถูกผู้สอนเทียมเท็จจ้องความ โดยหาทางทำลายพระราชกิจของพระเจ้า ที่ท่านเป็นผู้ก่อตั้ง โดยการคล้อยใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อาจารย์เปาโลได้เปิดเผยให้เห็นถึงบทบาทที่แท้จริงของผู้สอนเทียมเท็จ ไว้ดังนี้

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงขนาดตนเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่คนรับใช้ของชาตาน จะปลอมตัวเป็นคนรับใช้ของคนชอบธรรม ที่ย่ำที่สุดของเขา จะขึ้นไปตามการกระทำของเขา” (2 โครินธ์ 11:13-15)

ผู้สอนเทียมเท็จที่อัครสาวกเปาโลได้กล่าวถึงในที่นี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้สอนว่าจะต้องปฏิบัติตามพิธีรีตองของศาสนายูดา พวกนี้สอนว่าพระเยซูคริสต์ไม่มีความสำคัญอันใดเลย นอกจากนี้แล้วยังสอนว่า ธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าประทานแก่ชนชาติยิวนั้น ยังมีผลบังคับใช้อยู่ และบทบัญญัติสอนว่า ผู้ที่เชื่อเป็นคริสเตียนจะต้องเข้าสุหนัต จะต้องรักษาวินัยสะบาโต และจะต้องถือปฏิบัติตามบทบัญญัติของโมเสส

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พญามารชาตานย่อมไม่รังเกียจเด็ดฉันทศาสนาเช่นนั้น เพราะหลักคำสอนส่วนใหญ่หาได้เป็นปฏิบัติหรือเป็นอันตรายต่ออาณาจักรของมันไม่ แต่กลับจะเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์อย่างยิ่งของมันเสียด้วยซ้ำไป จริงอยู่เมื่อแรกเริ่มเดิมทีนั้นพระเจ้าประทานพระบัญญัติแก่ชาวยิว แต่ในสมัยของอาจารย์เปาโลทุกถ้อยกระทรงความในหลักคำสอนเดิมนั้น พระเยซูทรงทำให้สำเร็จครบถ้วนทุกประการแล้ว โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ อาจารย์เปาโลจึงกล่าวว่า ผู้ที่สอนให้ปฏิบัติตามคำสอนดังกล่าว อยู่ภายใต้การควบคุมของพญามาร

ต่อมาก็มีผู้สอนเท็จเกิดขึ้นอีกมากมาย ผู้สอนเหล่านี้จะเน้นหลักคำสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะเท่านั้น และจะประณามคำสอนอื่น ๆ ผู้สอนดังกล่าวนี้ก็เป็นผู้สอนที่พญามารใช้มาเช่นกัน อัครสาวกยอห์น ได้ให้มาตรการหรือมาตรฐานที่จะทดสอบว่า ผู้สอนคนใดเป็นผู้สอนแท้ คนใดเป็นผู้สอนเท็จ ไว้ดังนี้

“ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกวิญญาณ แต่จะพิสูจน์วิญญาณนั้น ๆ ว่า มาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากจาริกไปในโลก โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับเชื่อพระเยซู วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า

วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ซึ่งท่านได้ยืนยันว่าจะมาและบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว” (ยอห์น 4:1-3)

ขอให้เราพิจารณากันดูถึงยุทธอุบายของพญามาร ประการแรก มันปิดซ่อนสภาพอันชั่วช้าเลวทราม และนำสะพริงกล้วของมันไว้ และตีหน้าว่าเป็นผู้สอนความจริง นี่แหละคืออุปนิสัยอันแท้จริงของมันสมกับเป็นผู้คดในข้ออในกระดูก มันจะยอมทำทุกอย่างหากการขอมันนั้นทำให้อุบายที่มันวางไว้สัมฤทธิ์ผล การกระทำของมันดังกล่าวนี้ เป็นเหตุให้มนุษย์ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่พญามารก็หาได้สนใจใยดีไม่ ต้องการแต่เพียงให้มนุษย์ต้องถูกแข่งสาปด้วยกันกับมันเท่านั้น

พญามารบิดเบือนคำสอนของพระเจ้า ซึ่งที่จริงคำสอนนี้เป็นสิ่งประเสริฐสำหรับผู้รักพระเจ้า และพระบุตรของพระองค์ แต่พญามารพยายามที่จะบิดเบือนความจริง เพื่อจะล่อลวงให้เกิดการเห็นผิดขึ้น

การตบตาเช่นเดียวกันนี้จะพบได้ในหมู่รับใช้ของพญามาร คนเหล่านั้นตีหน้าว่าตนเป็นผู้สนับสนุนความชอบธรรม พวกเขาแต่งตัวประหนึ่งว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ซึ่งแท้จริงแล้วก็แค่เพียงการหลอกลวงเท่านั้นเอง ซึ่งพวกเขาที่อยู่แก่ใจตนเองว่า สิ่งเหล่านี้เป็นความผิดบาป แต่มโนธรรมของผู้รับใช้ปราศจากความซื่อสัตย์เหล่านี้ตายด้านเสียแล้ว เขาหาได้เปลี่ยนวิถีชีวิตของเขาไม่ กลับคงดำเนินการเป็นผู้ฉ้อฉลต่อไป

มีคนบางคนจำพวกซึ่งชาวโลกถือว่าเป็นคริสเตียน แต่แท้ที่จริงแล้ว คนพวกนั้นตกอยู่ในกำมือของพญามาร พิธีกรรมอันปราศจากชีวิตชีวา และกิจกรรมต่าง ๆ ที่พวกเขาได้กระทำตามความเชื่อถือของพวกเขานั้น หาได้ผิดแผกแตกต่างไปจากสิ่งที่พญามารประสงค์แต่อย่างใดไม่ พิธีกรรมและกิจกรรมดังกล่าวก็ได้แก่ที่เรียกว่า “การอธิษฐานแบบขอไปที” การนับลูกประคำ การจุดเทียน และกิจกรรมทางด้านพิธีการที่ไร้ความหมาย แท้จริงแล้วก็คือ พญามารยินดีให้พวกเขาปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาในแบบใด ๆ ก็ได้ หากพิธีกรรมนั้น ๆ ไม่เกี่ยวกับการที่จะต้องยอมรับเอาพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ซึ่งได้ทรงสละเพื่อไถ่ความผิดบาปมนุษย์ทั้งปวง

องค์การศาสนาที่ใหญ่โตหลายของค์การ ได้เข้ามามีส่วนร่วมกับกิจการของมาร ที่ร้ายก็คือ องค์การเหล่านั้นได้เข้าช่วยเหลือสนับสนุนขบวนการฝ่ายโลกที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ได้มาซึ่งสันติภาพ เพื่อปรับปรุงสภาพสังคมให้ดีขึ้น เพื่อกำจัดบิดเบือนโรคร้ายไข้เจ็บ และเพื่อแก้ไขความยากจนข้นแค้นอย่างเต็มกำลัง แต่มิได้ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องการรอดพ้นบาปของพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พญามารชักใยอยู่เบื้องหลังความโอด่างดงามด้วยเช่นกัน มันจะสนับสนุนอย่างเต็มที่ในเรื่องการสร้างโบสถ์ที่ใหญ่โตมโหฬาร การที่เครื่องดนตรีราคาแพงจำนวนมากสำหรับใช้ในโบสถ์ และการ

ที่นักบวชแต่งตัวด้วยเสื้อคลุมราคาแพง เพราะมันรู้ว่า กัปดักทั้งหมดนี้จะทำให้ผู้แสวงหาพระเจ้าหันเห
ความสนใจจากความจริงอันยิ่งใหญ่ ไปสู่สิ่งที่เป็นเพียงการหลอกลวงเท่านั้น

ทางที่จะตัดสินใจว่า ลัทธิใดถูกลัทธิใดคิดนั้นจะต้องพิจารณาว่า ลัทธินั้น ๆ ยึดถือเอาพระเยซู
คริสต์เป็นเป้าหมายสำคัญของการสอนหรือเปล่า? เน้นเรื่องการประสูติของพระองค์จากหญิงพรหมจารี
พระชนม์ชีพของพระองค์ที่บริสุทธิ์ปราศจากมลทินบาป การที่พระองค์ทรงรับทุกข์ทรมานและ
สิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทั้งปวง การฟื้นคืนพระชนม์ และสภาพความเป็นพระเจ้าตลอดชั่วนิรันดร์ของ
พระองค์หรือเปล่า?

ลัทธิเทียมเท็จ

กลอุบายอย่างหนึ่งที่พญามารใช้ได้ผลมากที่สุดในการต่อสู้กับพระเจ้า เพื่อชิงวิญญาณของมนุษย์ก็คือ การยื่นลัทธิเทียมเท็จให้กับมนุษย์ ลัทธิเช่นนี้นั้นบางลัทธิมีลักษณะใกล้เคียงกับการนมัสการพระเจ้าอย่างถูกต้อง

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา พญามารได้พยายามใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ในอันที่จะทำลายความจริงของพระเจ้าให้สิ้นสูญไป เป็นต้นว่า เฝ้าพระคริสตธรรมคัมภีร์ทิ้งเสีย ตามรั้งความผู้ที่เป็นคริสเตียนให้เกิดความวุ่นวายใจ จำคุก ทรมานและฆ่าคริสเตียน ในศตวรรษก่อน ๆ มันได้โจมตีพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างหนัก โดยกล่าวหาว่าไม่ถูกต้อง แต่พอมาสมัยหลัง ๆ นี้ มันกลับหันไปใช้กลอุบายตบตาหลอกลวงอีก โดยการหยิบยื่นระบบศาสนาและลัทธิที่ละเอียดละออให้แก่มนุษย์ โดยที่ลัทธิศาสนานั้นหาได้มีวิถีทางที่จะช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากสภาพความหลงผิด คือ พระราชกิจการไถ่โทษบาปบนไม้กางเขนของพระบุตรของพระเจ้า เราเรียกระบบที่ผิด ๆ เหล่านี้ว่า ลัทธิเทียมเท็จ

ท่านอัครสาวกเปาโล ได้เตือนถึงสิ่งเหล่านั้นไว้โดยเฉพาะดังนี้ว่า “พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ต่อไปภายหน้าจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกปีศาจ ซึ่งมาจากการหน้าซื่อใจคดของคนที่ไม่ชอบ คือคนที่จิตสำนึกเป็นทาสของมาร เขาห้ามมิให้ทำการสมรส ห้ามมิให้บริโภคอาหารบางชนิด ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่เชื่อและผู้รักความจริงบริโภคด้วยความขอบพระคุณ”

“ถ้าท่านจะให้คำแนะนำเหล่านี้แก่พวกพี่น้อง ท่านก็จงเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยคำสอนแห่งความเชื่อ และด้วยหลักธรรมอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น” (1 ทิโมธี 4:1-3, 6)

เราจะสังเกตได้ว่า ข้อความตอนนี้เป็นกรพยากรณ์ว่า ต่อไปภายหน้าจะมีลัทธิเทียมเท็จมากยิ่งขึ้น คำว่า “ต่อไปภายหน้า” ก็หมายถึงวาระสุดท้ายของสมัยพระคุณ อันเป็นสมัยที่เรามีชีวิตอยู่เดี๋ยวนี้นั่นเอง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นพยานให้รู้ถึงการจู่โจมของพญามารดังนี้ ประการแรก พระองค์ทรงชี้แจงว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อบางคนละทิ้งความเชื่อ ละทิ้งการนมัสการพระเจ้าในทางที่ถูกต้องแล้วหันไปเชื่อฟังคำสอนของวิญญาณชั่วที่ล่อลวง เราไม่ทราบว่าจะเพราะเหตุใดคนเหล่านั้นจึงหลงเชื่อลัทธิเทียมเท็จเช่นนี้ แต่ก็พอรู้ได้ว่า คงจะมีบางคนที่ยหลงตามการล่อลวงของพญามารไป เพราะเหตุที่เขาเหล่านั้นขาดพื้นฐานความรู้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ แต่ที่แน่ชัดก็คือ ลัทธินี้จะประกอบไปด้วยกลุ่มคนซึ่งครั้งหนึ่งเคยอ้างตนว่าเป็นคริสเตียน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงอธิบายต่อไปว่า ลัทธิเทียมเท็จซึ่งอาจชักนำคริสเตียนที่อ่อนแอ ให้หลงผิดไปได้ นี้ อยู่ภายใต้การครองอำนาจและบงการของวิญญาณที่ล่อลวง ซึ่งก็คือวิญญาณชั่วนั่นเอง

พระองค์ทรงระบุว่า คำสอนของลัทธิเหล่านี้เป็นคำสอนที่พวกผีปีศาจ และทรงรับรองว่า แม้พญามารจะมีอุบายล่อลวงแพรวพราวเพียงใดก็ตาม แต่มันก็ต้องเผชิญกับอุปสรรคในอันที่จะทำให้คนทั่วไปเข้าใจว่าเป็นคำสอนที่แท้จริง มันได้แต่เพียงเลียนแบบให้เหมือนของจริงมากที่สุดเท่านั้นเอง ซึ่งในที่นี้บอกว่า คำสอนของพวกผีปีศาจมีลักษณะคล้ายคำสอนของพระเจ้ามาก หากแต่ปราศจากฤทธิ์อำนาจ

ไม่เป็นการยากอะไรที่จะรู้ว่า บัดนี้คำพยากรณ์ดังกล่าว ได้สัมฤทธิ์ผลสมจริงลงแล้วอย่างน่าใจหายต่อหน้าต่อตาเรา ปัจจุบันนี้ลัทธิเทียมเท็จได้ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดทีเดียว ลัทธิเหล่านี้เรียกตัวเองว่า คริสตจักร มีการเทศนาและประกาศคำสอนของเขาเช่นเดียวกันกับคริสตจักรที่แท้จริงของพระเจ้า พวกนี้เรียกผู้นำของพวกเขาว่า ศิษยาภิบาล พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และมีคณะนักร้องของคริสตจักร มีการสอนรวีวารศึกษา มีการจัดส่งผู้ประกาศไปประกาศคำสอนยังต่างถิ่น มีการสงเคราะห์ผู้ที่ยากไร้ เนื่องจากลัทธิเทียมเท็จเหล่านี้ มีวิธีการปฏิบัติที่คล้ายคลึงกับคริสตจักรที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์มาก จึงเป็นเหตุให้ผู้ที่ยังขาดประสบการณ์ในพระเยซูคริสต์ไม่สามารถที่จะแยกได้ถูกว่า คริสตจักรไหนเป็นคริสตจักรแท้

บางลัทธิใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งเล่ม บางลัทธิใช้แต่เพียงบางตอน พวกเขาประกาศอย่างโจ่งแจ้งว่า พวกเขาเห็นด้วยกับคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ แต่ขณะเดียวกัน ก็สอนหนังสือที่เป็นของพวกเขาโดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติพวกเขาเลือกใช้แต่คำสอนของพระคัมภีร์บางตอนซึ่งไม่ขัดกับหลักความเชื่อของเขาเท่านั้น การกระทำของเขาหาได้แสดงว่าเขาเห็นพ้องด้วยกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ หรือความจริงอันสมบูรณ์เกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า คือพระเยซูคริสต์แต่อย่างใดไม่ เซคสเปียร์ กล่าวไว้ในงานเขียนชิ้นหนึ่งของเขาว่า “พญามารสามารถใช้พระวณะของพระเจ้าเพื่อเป่าประสังข์ของมันได้” ซึ่งเรารู้ว่า เขามิได้กล่าวเกินไปจากความจริงแต่อย่างใด พวกนักศาสนศาสตร์เทียมเท็จนำเอาข้อพระธรรมบางตอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ และดัดแปลงให้เขาไปในทำนองหลอกลวง เช่นเดียวกับที่พวกเขาทำกับพระเจ้า

อาจารย์เปาโล ได้กล่าวถึงบรรดาผู้นำของระบอบเทียมเท็จเหล่านี้ไว้ว่าเป็น “การหน้าซื่อใจคดของคนโกหก” (1 ทิโมธี 4:2) ซึ่งหมายความว่า พวกเขาารู้ว่าสิ่งที่เขาสอนนั้นไม่จริง แต่ก็ยังดันทุรังสอนผิด ๆ ต่อไป พวกเขาจึงเป็นคนหน้าซื่อใจคด

มโนธรรมของบรรดาผู้นำเหล่านั้น เย็นชาและแข็งกระด้างด้วยความผิดบาป มโนธรรมเปรียบเสมือนกลไกที่พระเจ้าทรงฝังไว้ในจิตใจมนุษย์ เพื่อจะช่วยให้มนุษย์สำนึกถึงความผิดพลาดและหันกลับมาตั้งต้นใหม่ แต่มโนธรรมก็อาจถูกทำให้มืดบอดไปได้เมื่อไม่ได้ เอาใจใส่ต่อมโนธรรมอยู่เรื่อย ๆ มันจะหยุดทำงาน และไม่กระตุ้นเตือนผู้ผิด ที่กล่าวมานี้ ก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับบรรดาผู้สอนที่ถูกภูติผีปีศาจครอบงำ

คำสอนส่วนหนึ่งของพวกเขา คือคำสอนในด้านมนุษยสัมพันธ์ พวกเขาพยายามสอดแทรกเข้าไปยุ่งเกี่ยว ในเรื่องการสมรสและชีวิตครอบครัว เรื่องที่ไม่สลักสำคัญอะไร ก็กลับถือเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต เช่นเรื่องการกินเนื้อสัตว์และอาหารบางชนิด อันที่จริงในพระคริสตธรรมใหม่ ก็ไม่มีตอนใดที่ห้ามไว้โดยเฉพาะว่า ไม่ให้กินอาหารชนิดนั้นชนิดนี้ อาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้อย่างแจ่มแจ้งว่าอาหารทุกชนิดนั้น อารับประทานได้ด้วยการขอบพระคุณ

ลักษณะเด่นชัดที่สุดของลัทธิเหล่านี้ก็คือ ความเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันชาญฉลาดของมารร้าย คนเป็นอันมากถูกลัทธิเหล่านี้ล่อลวงให้หลงผิดไป ผู้นิยมลัทธิเหล่านี้ส่วนมากสนับสนุนการบุญการกุศล พวกเขาส่งเสริมกิจกรรมที่เป็นการสำแดงถึงสติปัญญาฝ่ายโลก พวกเขาบังคับจรรยาด้วยการขายสินค้า อาหารสถานที่ก่อสร้างของพวกเขาก็ใหญ่โตกว้างขวาง และตำแหน่งของพวกเขาก็กินเงินเดือนสูง ในสายตาของผู้ที่ยังลุ่มหลงอยู่ในโลกีย์วิสัยย่อมเห็นว่า พวกเขาเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต

แท้ที่จริงแล้ว พวกเขาเป็นผู้ที่ยากแค้นขูดสน ตาบอด และเปลือยกาย เขาถูกจัดอยู่ในพวกหน้าซื่อใจคด และถูกผูกมัดไว้สำหรับทิ้งลงไปในบึงไฟนรก

อนาคตของพญามาร

อวสานของพญามารแน่นอนเท่า ๆ กับอดีตของมัน พระเจ้าได้ทรงลิขิตมันปลายของมันไว้แล้ว ดูเหมือนแทบจะไม่มีอะไรที่ต้องสงสัยเลยว่า ในระยะเวลาอันสั้นของสมัยพระคุณนี้กิจกรรมอันเลวร้ายของพญามาร ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อขัดขวางพระประสงค์ของพระเจ้า จะต้องเพิ่มขึ้นอย่างมากยิ่ง (วิวรณ์ 12: 12)

นอกจากพญามารจะขยายขอบข่ายงานการต่อต้านพระเจ้าให้แพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง ด้วยการใช้วัตถุหรือกิจกรรมต่าง ๆ มากมายซึ่งล้วนแต่เป็นของฝ่ายโลกเป็นเครื่องมือของมันแล้ว เป้าหมายของมันยังต้องการที่จะต่อต้านพระกิตติคุณของพระคริสต์ และผู้ที่ประกาศพระกิตติคุณของพระองค์ด้วย (2 โครินธ์ 4: 4)

พญามารมีความรู้แบบเหนือธรรมชาติ ประหลาดล้ำและทะลุปรุโปร่ง ซึ่งเราจะประมาทหมิ่นไม่ได้เลย มันจะใช้ความรู้อันวิเศษสุดนี้ ทำให้คนงานของพระเจ้าเกิดความอ่อนระอาลงไปทุกที และไม่เกิดผลเพื่อพระเจ้าซึ่งเป็นที่ชอบอกชอบใจของมันยิ่งนัก ด้วยเหตุที่พญามารรู้ว่า คริสเตียนนั้น มีนิสัยชอบทำบาปหลงเหลืออยู่ ดังนั้นมันจึงใช้จุดอ่อนอันนี้ ในการที่จะชักนำประชากรของพระเจ้าให้ทำสิ่งที่ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าโดยตรง และแม้กระทั่งทำบาปโดยลำพังตัวเองแล้ว ไม่มีคริสเตียนคนใดที่จะอาจหาญสู้กับศัตรูตัวร้ายนี้ได้ กิจกรรมฝ่ายโลกเกือบทุกอย่างทุกแขนงซึ่งกำลังก่อขึ้นบ้างและประสบผลสำเร็จไปแล้วบ้างนั้น ล้วนแล้วแต่อยู่ในแผนการของพญามารชาตานั้นทั้งสิ้น มันได้ใช้ความเจริญก้าวหน้าอันใหญ่ยิ่งทางด้านวิทยาศาสตร์และศาสตร์อื่น ๆ และยังคงใช้ต่อไปด้วย มันชอบให้มนุษย์มีการศึกษาสูง ๆ และเรียนรู้มาก มันจะเน้นในเรื่องที่มนุษย์สามารถประสบความสำเร็จโดยไม่ต้องพึ่งพาพละทานุภาพของพระเจ้า อันจะทำให้มนุษย์เข้าใจผิดไป มันจะสนับสนุนและส่งเสริมให้มนุษย์มีความเห็นแก่ตัว รัก และภูมิใจในตนเองอย่างที่สุด สิ่งใด ๆ ที่จะทำให้มนุษย์ยกยอสรรเสริญ และบูชาตนเองจะได้รับการเผยแพร่และยอมรับอย่างกว้างขวาง ในทางตรงกันข้าม สิ่งใด ๆ ซึ่งมีแนวโน้มไปในทางที่มนุษย์จะแลเห็นถึงความผิดบาป ซึ่งซ่อนอยู่ในจิตใจมนุษย์และความจำเป็นที่มนุษย์จะต้องได้รับการช่วยเหลือให้หลุดพ้นจากการเป็นทาสบาป โดยพระคุณของพระเจ้า จะถูกพญามารกลบเกลื่อนและปิดบังไว้

เป็นการดีที่จะย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า แมื่บัดนี้ ชาตานั้นก็ยังคงมีสิทธิที่จะขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า ณ พระที่นั่งอันสูงสุดของพระเจ้าได้ มันขึ้นไปทีนั้น เพื่อกล่าวโทษคริสเตียนว่าเป็นคนเหลวไหล (โยบ 1: 6-10) ขอให้พิจารณาพระธรรมวิวรณ์ 12:9, 10 ซึ่งบรรยายถึงวาระที่ผู้กล่าวโทษตัวสำคัญลอยละลี้วลงมาจากสวรรค์ ไว้ดังนี้ว่า

“พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูคิกคำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่าซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก ก็ถูกผลักทิ้งลงไปในแผ่นดินโลกและข้าพเจ้าได้ยินเสียงคังขึ้นในสวรรค์ว่า บัดนี้ความรอดและฤทธิ์เดชและราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าพวกที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเรา ต่อพระพักตร์พระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืนก็ถูกผลักทิ้งลงเสียแล้ว”

กิจการของพญามารในการกล่าวหาคริสเตียน ยังคงดำเนินต่อไปเสมอมิได้หยุดยั้ง หากคริสเตียนมิได้อยู่ภายใต้การปกป้องคุ้มครองของพระเยซูคริสต์ “ทนายผู้ยิ่งใหญ่” แล้ว คริสเตียนจะตกอยู่ในสภาพที่ล่อแหลมที่สุด (ฮีบรู 7:25)

ความพินาศของพญามาร

มีอะไรอยู่เบื้องหน้าเจ้ารูปร่างตัวนี้หรือหรือความยิ่งใหญ่และเวลาของมันสั้นเข้าแล้ว

พระราชกิจของพระเจ้าลำดับต่อไปได้แก่การเสด็จมารับคริสตจักร ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น คือพระเจ้าจะทรงรับบุตรของพระองค์ทุกคนขึ้นไปยังสวรรค์ในชั่วพริบตาเดียว (1 เธสะโลนิกา 4: 13-18) และเหตุการณ์อันนี้จะเป็นหมายสำคัญซึ่งแสดงว่า ความทุกข์ยากครั้งใหญ่ยิ่ง (มัทธิว 24:21) กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว ซึ่งจะกินเวลา 7 ปีด้วยกัน ในช่วงเวลานั้นความพิดาบจะปรากฏอย่างที่ไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน โลกจะเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่านและในที่สุดโลกนี้จะถูกพิพากษา

ความปรารถนาอันรุนแรงของพญามาร นับแต่แรกเริ่มเดิมทีนั้น ก็คือที่จะครองบังลังก์แทนพระเจ้า และถึงขนาดที่จะเป็นพระเจ้าเอาเสียเลยทีเดียว แต่พระเจ้าก็จะอนุญาตให้พญามารคนนี้ทะเยอทะยานอยู่เพียงชั่วระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น

พระธรรมเล่มสุดท้ายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ เกือบตลอดทั้งเล่ม พรรณนาถึงความน่ากลัวของช่วงเวลาที่ยังเกิดความทุกข์ยากลำบากอันใหญ่หลวงขึ้นบนพิภพโลก ในเวลานั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งคอยควบคุมระงับยับยั้งอำนาจของพญามารไว้ จะ “ถอนตัว” ออกจากโลกนี้ไปพร้อมกับคริสตจักรซึ่งพระเจ้าได้ทรงรับขึ้นไปอยู่กับพระองค์ (2 เธสะโลนิกา 2:6, 7) เมื่อถึงตอนนั้นพญามารจะตั้งคนของมันขึ้นเป็น “ปฏิปักษ์ของของพระคริสต์” ให้เป็นผู้เผด็จการของโลกนี้ ณ จุดนี้เองพระเจ้าจะทรงบันดาลให้เกิด “สิ่งที่เท็จ” ขึ้นในโลก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จัดการกับความชั่วช้าให้ถึงที่สุด จนถึงการพิพากษาลงโทษ และคนเป็นอันมากจะเชื่อในการล่อลวงของพญามารนั้น (2 เธสะโลนิกา 2:11-12)

ในช่วงระยะอันสั้นนิดเดียว ปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะพุ่งขึ้นสู่ตำแหน่งผู้เผด็จการของโลก มันใช้วิธีการทางสันติ อันได้แก่ ศาสนา การเมือง และเศรษฐกิจ เป็นเครื่องมือช่วยย้่ามันตัดลัดขึ้นไปสู่จุดสุดยอด คือการเป็นผู้เผด็จการดังกล่าวนั้น พญามารจะถ่ายทอดสติปัญญาและอำนาจที่มันมีอยู่ให้แก่บุคคลผู้เลวทรามต่ำช้าผู้นี้ เพื่อทำให้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นเครื่องมือของมันดำเนินไปด้วยดีแรกทีเดียว ปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะยอมให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่ยกย่องสรรเสริญ แต่หลังจากนั้นไม่นานมันจะปลุกเร้าให้คนทั่วทั้งโลกรับไหว้บูชาพญามาร และจะก่อตั้งรูปจำลองของมันขึ้นในวิหารของชาวิว (มัทธิว 24:15) เพื่อให้ชนทุกชาตินมัสการ ซึ่งเป็นการแน่นอนว่า ชนชาติิวจะต้องขัดขึ้น และผลก็คือ กองทัพแห่งปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะกรีธาเข้าครอบครองเหนือดินแดนบริสุทธิ์คือ ประเทศอิสราเอลในปัจจุบัน ในโมงยามที่โลกถูกปกคลุมไปด้วยความมืดมิดอย่างที่สุดนี้ พระเจ้าจะทรงโปรดบรรเทาทุกข์โดยจะทรงส่งพระเยซูคริสต์ให้เสด็จลงมายังโลกอีกครั้งหนึ่ง เพื่อปราบปรามปฏิปักษ์ของ

พระคริสต์และบรรดาลูกสมุนของมัน และพระเยซูคริสต์จะทรงปกครองโลกนี้ด้วยพระองค์เอง อันเป็นการปกครองที่เต็มไปด้วยความชอบธรรมและพระพร ท้ายที่สุดพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรขึ้นอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งจะดำรงอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์กาล (วิวรณ์ 20:1-15)

พญามารจะถูกคุมขังในห้วงอเวจีเป็นเวลา 1,000 ปีหลังจากนั้น มันจะได้รับการปลดปล่อยออกมาชั่วระยะหนึ่ง ในช่วงเวลาแห่งเสรีภาพของมัน มันจะก่อการกบฏต่อพระเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ในที่สุดมันจะถูกพิพากษาลงโทษและถูกจับเหวี่ยงลงไปนบึงไฟนรก ซึ่งมันไม่มีวันที่จะโงหัวขึ้นมาได้อีกเลยชั่วอนันต์กาล (วิวรณ์ 20: 7-10) ปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จ และพวกภูติผีปีศาจซึ่งเป็นลูกสมุนของพญามารก็จะต้องร่วมรับชะตากรรมกับมันด้วยนี่แหละคือ บั้นปลายของศัตรูของพระเจ้าและประชากรของพระองค์

เกราะป้องกันของคริสเตียน

พระเจ้าได้ประทานข้อความอันแจ่มชัดที่สุดในพระคัมภีร์ของพระองค์ให้แก่เราเพื่อจะให้เราใช้เป็นเครื่องมือในการต่อสู้กับซาตานและอำนาจของมัน ข้อความตอนนั้น มีความดังนี้ “... ท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันอนันต์ของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับวิญญาณชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (เอเฟซัส 6:10-12)

เราควรเอาใจใส่ต่อข้อความในพระคัมภีร์ตอนที่บ่งถึงอำนาจของปฏิปักษ์ของเรา ดังที่ยกมากล่าวไว้ข้างต้นนี้ให้มากยิ่งขึ้น สิ่งที่เราจะต้องผจญในการดำเนินชีวิตคริสเตียนนั้น หาใช่มีแต่เพียงศัตรูที่เป็นมนุษย์เท่านั้นไม่ แต่เราจะต้องต่อสู้กับเทพผู้ครองศักดิ์เทพและเทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ข้อความทั้งหมดนี้กล่าวถึง อำนาจความชั่วฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นอำนาจเหนือมนุษย์ที่ผจญเราอยู่ทุกย่างก้าวของการดำเนินชีวิต “เหตุฉะนั้น จงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้ว จะอยู่อย่างมั่นคงได้” (เอเฟซัส 1:13)

ถัดจากคำเตือนอันเข้มงวดนี้ไป ก็เป็นการบรรยายถึงลักษณะของยุทธภัณฑ์ที่ละชิ้น ๆ โดยยกเอาเครื่องแบบของทหารโรมันมาเป็นแนวเปรียบเทียบ ยุทธภัณฑ์ชิ้นแรกได้แก่ เครื่องคาดเอวหรือเข็มขัด-คือความจริง (6:14) แน่นอนที่เดียว อาจารย์เปาโลกำลังจะสร้างส่วนประกอบของเครื่องยุทธภัณฑ์ฝ่ายจิตวิญญาณชุดนี้ เครื่องคาดเอวนั้น ได้แก่การรู้ความจริง การยอมรับความจริงและการใช้ความจริงในฐานะที่เป็นเครื่องห่อหุ้มวิญญาณจิตของเรา เครื่องคาดเอวนี้ประกอบด้วยความจริงอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และสัมพันธภาพระหว่างพระองค์กับเราทางพระเยซูคริสต์ รวมทั้งความไว้วางใจเต็มเปี่ยมในสิ่งที่พระเจ้าตรัส เกี่ยวกับพระองค์เอง เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ เกี่ยวกับมนุษยชาติ โลก ประวัติศาสตร์ที่ล่วงมาแล้วและอนาคตที่ยังมาไม่ถึง เราเชื่อและไว้วางใจในความจริงต่าง ๆ เหล่านี้อย่างมั่นคง ยุทธภัณฑ์ชิ้นนี้เป็นชิ้นที่จำเป็นยิ่งชิ้นหนึ่ง ซึ่งยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของเราจะขาดเสียมิได้ และเป็นชิ้นที่ช่วยกำจุนชีวิตคริสเตียนของเราไว้

การที่จะป้องกันหัวใจ ก็มีเครื่องป้องกันอีก อันได้แก่ความชอบธรรม (6:14) เป็นการแน่ชัดว่ายุทธภัณฑ์ชิ้นนี้ เป็นชิ้นที่สำคัญอันจะขาดเสียมิได้เช่นกัน เนื่องจากศัตรูตัวฉกาจของเรามุ่งที่จะทิ่มแทงบริเวณนี้เป็นสำคัญ ยุทธภัณฑ์ชิ้นนี้มีอยู่สองชิ้นด้วยกันคือด้านในเป็นสิ่งที่สามารถป้องกันการทะลุทะลวงได้อย่างเด็ดขาด ซึ่งได้แก่ความชอบธรรมที่พระเยซูคริสต์ประทานให้เมื่อเราต้อนรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด อีกด้านหนึ่งคือด้านนอกนั้น ได้แก่ความประพฤติดี และความชอบธรรมในชีวิต

ของผู้เชื่อ อันเป็นผลจากการช่วยเหลือและเสริมกำลังของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ส่วนนี้เป็นส่วนที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา

ข้าวประเสริฐแห่งสันติสุขเป็นรองเท่า (6: 15) หากเกิดบาดแผลขึ้นที่เท้า กล่าวคือหากไม่มีการประกาศข่าวประเสริฐแล้วพระกิตติคุณของพระองค์ ก็ย่อมไม่มีทางที่จะแพร่กระจายครอบคลุมไปทั่วพื้นพิภพได้เลย เราจะต้องประกาศ (ถ่ายทอด) สิ่งที่เราได้รับและเรียนรู้จากพระเยซูคริสต์ให้แก่คนอื่น ๆ เพื่อตอบสนองพระคุณของพระองค์

ยุทธภัณฑ์

ยุทธภัณฑ์อีก 3 อย่างที่คริสเตียนอาจหามาได้ และควรจะหามาไว้สำหรับป้องกันตัว ขึ้นแรกคือ “หมวกความรอด” (เอเฟซัส 6:17) หมวก เป็นเครื่องสวมศีรษะซึ่งเป็นอวัยวะที่มีไว้สำหรับคิดวางแผน และบงการให้สำเร็จตามแผนการที่ความคิดของเราจะได้รับการชำระให้หมดจากบาปนั้น เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการได้โทษบาปของพระเยซูคริสต์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราได้รับ “ความคิดใหม่” อันกอปรด้วยพลานุภาพ ด้วยจิตานุภาพและความสามารถใหม่ ๆ ทั้งหลายที่พระเจ้าประทานให้นี้เอง เราจึงจะสามารถต่อต้านการจู่โจมของพญามาร เพื่อจะได้รู้เท่าทันยุทธอุบายของมันและแสวงหายุทธภัณฑ์ของพระเจ้าเอามาไว้สำหรับต่อสู้กับมัน

ยุทธภัณฑ์สำคัญที่สุด ได้แก่ โล่ที่ส่องแสงประกายวาววับของเรา คือ “โล่ความเชื่อ” (6:16) ความเชื่อ คือความมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า ไว้วางใจในความช่วยเหลืออันมหัศจรรย์ของพระองค์ แน่ใจในการเสด็จกลับมาของพระองค์ และเชื่อว่า เรามิได้ต่อสู้โดยลำพังตัวเองเท่านั้น แต่พระเจ้าเป็นผู้ทรงนำในการต่อสู้ (2 โครินธ์ 20:17) โล่ความเชื่อ คือการที่เรายอมรับความจริงว่า เราพึ่งพิงพระเจ้าในการที่จะให้พระองค์ทรงช่วยเบนวิถีของหอก และลูกธนูเพลิงที่พญามารซัดมายังเราซึ่งจะทำให้เราไม่เพียงแต่ปวดแสบปวดร้อนเท่านั้น หากจะทำให้เราไม่สามารถต่อสู้กับมันได้อีกด้วย

ยุทธภัณฑ์อันล้ำค่าอีกอย่างหนึ่งก็คือ ดาบ (เอเฟซัส 6: 17) ถ้าจะพูดโดยความหมายฝ่ายวิญญาณ ดาบในที่นี้ก็คือ พระวจนะของพระเจ้า หรือพระแสงของพระวิญญาณ หรือ พระคริสตธรรมคัมภีร์นั่นเอง ยุทธภัณฑ์ที่กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้นล้วนเป็นเครื่องป้องกันทั้งสิ้น แต่ดาบเป็นเครื่องป้องกันและเครื่องต่อสู้ ในการสู้ระยะประชิดตัวนั้น เราจะต้องต่อสู้กับศัตรูด้วยการใช้พระวจนะของพระเจ้า แม้จะเป็นเพียงยกเอาข้อพระธรรมในพระคริสตธรรมคัมภีร์ขึ้นมาสู้กับมันก็นับว่าดีแล้ว ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดที่สุดตัวอย่างหนึ่งในเรื่องนี้ก็คือ ตอนที่พระเยซูคริสต์ทรงตอบโต้กับพญามารในคราวที่พระองค์ทรงผจญกับมัน โดยลำพังพระองค์เอง (มัทธิว 4:1-11) พระองค์ทรงตอบโต้ยุทธอุบายของพญามารด้วยดาบคือพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร พระองค์ทรงยกเอาข้อพระธรรมขึ้นมาสู้กับมันถึงสามครั้งสามคราด้วยกันและผลก็ได้ปรากฏออกมาว่า พญามารต้องพ่ายแพ้ไปอย่างไม่มีประมุข

ความสำคัญอย่างยิ่งของการอธิษฐาน ก็ได้รับการเน้นไว้ด้วยเช่นกัน “จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่าง จงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อธรรมิกชน” (เอเฟซัส 6:18)

ในท่ามกลางสมรภูมิการต่อสู้ระหว่างคริสเตียนกับซาตานนั้น ฝ่ายคริสเตียนมี “วิทยุสนาม” ที่จะพูดคุยต่อไปยังพระที่นั่งแห่งพระคุณของพระเจ้า เพื่อทูลขอและรับพระบัญชาจากพระองค์เป็นส่วนตัว ช่างน่าอัศจรรย์เพียงใด ที่พระเจ้าทรงเจี่ยพระกรรมคอยฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากเรา ซึ่งขอในพระนามของพระเยซูคริสต์อยู่ตลอดเวลา เมื่อเราถูกโจมตีอย่างหนักเราก็เพียงแต่ส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือไปยังพระองค์เท่านั้น เราอาจจะขอการนำจากพระองค์ หรือเพียงแต่ขอให้พระองค์ทรงหนุนน้ำใจ และประทานความกล้าให้แก่เราก็ได้ เป็นที่น่าชื่นใจจริง ๆ ที่รู้ว่า แม่ทัพแห่งความรอดของเราไม่เคยพ่ายแพ้ในการสงครามเลย พระองค์จะไม่ปล่อยให้เราพ่ายแพ้คู่ต่อสู้ หากเราเรียกร้องเรียกพระองค์หลายครั้งที่เดียวที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวถึงชัยชนะ ซึ่งได้มาด้วยการอธิฐาน

ท่าทีของคริสเตียน

พญามารเป็นศัตรูที่ร้าย โหดเหี้ยมและไม่ยอมลดราวาศอกให้ใคร มันถูกตราหน้าว่าเป็นสัตว์ป่าที่กำลังล่าเหยื่อ วนไปเวียนมาคอยเสาะหาเหยื่อที่มันจะขย้ำและฉีกออกเป็นชิ้น ๆ โดยล่าพึ่งตัวเราเองแล้ว เราไม่มีทางต่อสู้กับมันได้เลย ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าเราอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ และเรื่องราวของคริสเตียนในอดีต เราก็จะพบการต่อสู้ระหว่างคริสเตียนกับพญามาร ซึ่งปรากฏว่า ส่วนใหญ่แล้ว ชัยชนะตกเป็นของพญามาร

แต่อย่างไรก็ดี พระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้เตือนเราไว้ดังต่อไปนี้

“.....จงสงบใจ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมาร วนเวียนอยู่รอบ ๆ คุณลึงค์คำรามเที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยใจมั่นคงในความเชื่อ ว่าพวกพี่น้องทั้งหลายของท่านทั่วโลก ก็ประสบความทุกข์ลำบากอย่างเดียวกัน” (1 เปโตร 5:8,9)

“.....จงน้อมใจยอมฟังพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีท่านไป ท่านทั้งหลายจงยอมเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะเสด็จมาใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจ จงชำระใจของท่านให้บริสุทธิ์” (ยากอบ 4:7-8)

ขอให้สังเกตดูว่า ท่าทีของคริสเตียนควรจะเป็นไปในทางต่อต้านพญามารอยู่เสมอ เรารู้เท่าทันยุทธอุบายของมัน มันจะใช้สิ่งที่เรารู้จักคุ้นเคยเป็นเครื่องล่อลวงเรา กลอุบายของมันแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเลย นับตั้งแต่ครั้งที่มันล่อลวงบรรพบุรุษคู่แรกของเราในสวนเอเดน ที่แรกพญามารได้กล่าวเหยียดหยามพระวามะของพระเจ้า ต่อมามันได้กล่าวหาว่าพระเจ้าในทางที่ผิด สุดท้ายมันได้นำเอาสิ่งที่เป็นความผิดบาปมายื่นให้โดยตรงทีเดียว แม้จนพระทั้งทุกวันนี้ มันก็ยังคงใช้วิธีเช่นนี้อยู่คือมันจะล่อให้คริสเตียนเกิดความสงสัยในพระวามะของพระเจ้า (ซึ่งปัจจุบันนี้ได้บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรคือพระคริสตธรรมคัมภีร์) โดยใช้สิ่งยั่วยวนบางประการเป็นเครื่องประกอบในการที่จะช่วยให้อุบายของมันสัมฤทธิ์ผล ซึ่งก็ได้แก่ความใคร่ (ความอยาก, ความโลภ) ของเนื้อหนังทางตา และความภาคภูมิใจในฐานะความเป็นอยู่ของตน คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ในไม่ช้าจะยอมตัวทำสิ่งที่มีใช้พระประสงค์ของพระเจ้าโดยตรง และในที่สุดก็จะถึงกับปฏิเสธพระเยซูคริสต์เอาทีเดียว

เป็นที่น่าสังเกตว่า บรรดายุทธภัณฑ์ทั้งสิ้นที่พระเจ้าทรงจัดสรรไว้ให้คริสเตียนใช้ในการต่อสู้กับศัตรูนั้น ไม่ปรากฏว่ามีเครื่องป้องกันหลังอยู่เลย นี่เป็นบทเรียนที่จะต้องเรียนรู้โดยเฉพาะ คริสเตียนจะต้องไม่หันหลังให้ศัตรูหรือวิ่งหนีศัตรู แต่เราจะต้องต่อสู้กับมัน ด้วยยุทธภัณฑ์ทั้งหมดที่พระเจ้าประทานให้ อันได้แก่ความจริง ความชอบ ความรอด ความเชื่อ พระวามะของพระเจ้าและการอธิษฐาน คริสเตียนไม่ได้ต่อสู้กับพญามารเหมือนการต่อสู้คดีในศาล การต่อสู้ของคริสเตียนอาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

แต่เมื่อใดที่พญามารบุกประชิดเข้ามา เราต้องต่อสู้กับมันด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสเตียนต้องกำบังตัวอยู่หลังโล่แห่งความเชื่อ และซัคดาบแห่งพระวณะของพระเจ้าออกต่อสู้ หากเราต่อสู้กับมาร มันก็จะหนีจากเราไป (ยากอบ 4:7) แต่แท้ที่จริงแล้วมันมิได้ยอมแพ้หรือกลัวเราเลย หากแต่มัน ไม่กล้าต่อสู้กับยุทธภักษ์ที่คงกระพันที่สุดชุนั้น

ส่วนปัญหาที่ว่าพญามารกับผู้ที่เรา (คริสเตียน) เรียกว่า “ชาวโลก” นั้น ข้องเกี่ยวกันประการใด? ผู้ที่มีใค้อยู่ในพระคริสต์อยู่ภายใต้อำนาจการล่อลวงของซาตานด้วยหรือเปล่า? พญามารชักชวนคนเหล่านั้นให้กระทำความบาปหยาบซ้ากระนั้นหรือ? หรือพวกเขาทำไปด้วยกิเลสตัณหาของตนเอง ทั้งหมดนี้เป็นปัญหาที่สลบซับซ้อนยิ่ง และยากที่จะเข้าใจได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้ให้สมญานามซาตานว่าเป็นเจ้าแห่งโลกนี้ เจ้าแห่งย่านอากาศและคนชั่วร้ายที่โลกทั้งโลกตกอยู่ในอำนาจของมัน

ถึงแม้ข้ออ้างของพญามารที่ว่ามันเป็นผู้ปกครองโลกนี้แต่ผู้เดียวจะเป็นข้ออ้างที่ไม่ถูกต้องก็ตาม แต่กระนั้นก็มีข้อที่น่าคิดอยู่มิใช่น้อยจริงอยู่มันไม่มีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะอ้างเช่นนั้นได้ แต่ถ้าว่าไปแล้ว มันก็ครอบงำโลกนี้ไว้จริง ๆ และถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แล้วว่า วันหนึ่งข้างหน้าพระองค์จะทรงทำลายล้างระบอบการปกครองของซาตานเหนือโลกนี้ให้สิ้นซากไป แต่ทราบใดที่ยังไม่ถึงวันที่พระองค์ดำริไว้ ตราบนั้นซาตานก็จะยังมีอำนาจอยู่นั่นเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่า “โลกนี้ตกเป็นทาสของพญามาร ผู้ที่มีใค้เป็นคริสเตียน ย่อมไม่ทราบความจริงข้อนี้ และอาจถึงเหยียหยันเอาเสียด้วยซ้ำไป ที่กล่าวมานี้จะหมายความว่า บุคคลทุกคนชั่วช้าเลวทรามไร้ศีลธรรมไปเสียทั้งหมดก็หามิได้ จงจำไว้ว่าพญามารไม่ได้ต้องการที่จะใช้ความชั่วช้า อาทิเช่น การขี้เหล้าเมายา โจรกรรม โสเภณี เป็นอาวุธสำหรับแผนการของมัน เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงถึงความล้มเหลวของมันในการครอบงำของมนุษย์มากกว่าความสำเร็จ ดังนั้นมันจึงมองหา กลเม็ดที่แพรวพราวกว่านี้

ถ้าจะว่ากันไปแล้ว พญามารนั้นก็เปรียบเสมือนกับ คนชักหุ่นกระบอกนั่นเอง มันแอบยืนหลบอยู่ในเงามีคหลังเวที และบงการโลกของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า ด้วยการกระตุกเชือกของมัน มันใช้กิจกรรมฝ่ายโลกซึ่งดูเหมือนว่าเป็นกิจกรรมอันสูงส่ง เป็นเครื่องมือของมัน อาทิเช่น มูลนิธิ องค์กร สังคมสงเคราะห์หรือสาธารณกุศลต่าง ๆ สถาบันวิทยาศาสตร์และการศึกษาธุรกิจการบันเทิง และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมทางด้านศาสนา มันโปรดปรานเป็นนักหนาที่ได้เห็นโลกนี้กำลังจมดิ่งลงสู่ก้นบึ้งแห่งอเวจี แต่มันก็ไม่รังเกียจที่จะปลุกปั่นให้เกิดสงคราม การทารุณกรรม อาชญากรรม ความชั่วร้ายทั้งหลายเหล่านี้ และความทุกข์โศกนั้นเป็นสิ่งที่เข้ากันได้กับความประสงค์ของมันอย่างเหมาะสมเจาะสรุปแล้วก็คือ มันอาจใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเครื่องมือของมัน หากสิ่งนั้น ๆ จะทำให้มนุษย์หนีห่างจากพระเยซูคริสต์

ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ความชั่วช้าเลวทรามต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกนี้นั้น มีอยู่เป็นอันมากทีเดียวที่เป็นผลมาจากจิตใจของมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความผิดบาป ซึ่งยังมิได้รับการชำระล้างด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ความชั่วช้าเลวทรามเหล่านี้สอดคล้องกันกับเป้าประสงค์ของพญามาร และช่วยให้ซาตานทำงานของมันได้ง่ายเข้า

บ่อยครั้งที่เดียวที่พญามารได้รับประโยชน์จากความเจริญรุ่งเรือง และมั่งคั่งของประเทศชาติ และประชากรในชาติ คริสเตียนมักจะคอยจับตาดูความมั่งคั่งทางวัตถุของเพื่อนบ้าน และนำมาเปรียบเทียบกับสภาพอันยากแค้นของตน แล้วก็เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจขึ้นมา ลักษณะเช่นนี้อาจเป็นอุบายอันแยบยลของพญามารในอันที่จะลอบใจบุตรของพระเจ้าก็ว่าได้ แต่ที่แน่นอนนั้น พญามารมีแผนการอยู่อย่างหนึ่งก็คือ ทำให้คริสเตียนประสบความสำเร็จทางโลก อันได้แก่ความมั่งมีศรีสุขและความเพลิดเพลินเจริญใจ อันเป็นเครื่องล่อลวงมิให้คริสเตียนมีประสบการณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งมันเกลียดกลัวเป็นที่สุดและต่อสู้อย่างขมขื่นเรื่อยมา นั่นก็คือการบังเกิดใหม่ของคริสเตียนทั่วทั้งโลก ตกอยู่ใต้อำนาจของพญามาร คริสเตียนที่มีเพียงหยิบมือเดียวเท่านั้นที่รอดพ้นภัยพาล นำอัครธรรมเมื่อคิดพิณิจดู

ประสบการณ์ของเปโตร

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงความจำเป็นที่คริสเตียนจะต้องดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเจ้า

คืนนั้นเป็นคืนก่อนที่พระเยซูคริสต์จะถูกตรึงไว้กับไม้กางเขน พระเยซูคริสต์เจ้าได้ตรัสกับบรรดาสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาจะละทิ้งพระองค์ไป เมื่อพระองค์ได้ตรัสเช่นนั้น เปโตรก็ได้ยืนยันอย่างแข็งขันว่า แม้อื่นจะละทิ้งพระองค์ไปเสีย เขาก็จะไม่ยอมปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาอย่างเด็ดขาด (มัทธิว 26:31-35)

ณ จุดนี้ พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงเผยให้เห็นว่า พญามารได้ขออนุญาตต่อพระเจ้า ในอันที่จะเข้าทดลองความเชื่อของเปโตรว่าจะมั่นคงจริงหรือไม่เพียงใด พระเจ้ามิได้ทรงห้ามไม่ให้มันกระทำเช่นนั้น และพระเยซูคริสต์ได้ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้เปโตรสามารถตั้งมั่นใหม่ในความเชื่อต่อไปได้ (ลูกา 22:31-34)

ต่อจากนั้นไม่นานนัก พระเยซูคริสต์และเหล่าสาวก ได้เดินทางไปถึงสวนเกทเซmani ณ ที่นี้ ในท่ามกลางความมืดมิด องค์พระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงต่อสู้อันน่ากลัว สาวกที่ติดตามพระองค์ไปในตอนนั้น มีด้วยกัน 3 คน ซึ่งเป็นสาวกที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับพระองค์มากที่สุด ในจำนวนนั้นก็มี เปโตร รวมอยู่ด้วยคนหนึ่ง ในช่วงโมงอันมืดมิด เมื่อพญามารกำลังจะจู่โจมเข้าหาพระองค์และหาช่องที่จะมาพระองค์เสีย นั้น พระองค์ได้ทรงขอร้องให้สาวกร่วมแสงต่อสู้ด้วยกันกับพระองค์ แต่สาวกทุกคนพากันหลบไหลไปหมด แม้แต่เปโตรซึ่งคุยโวไว้ก็ยังหลบไหลไปด้วย ซึ่งที่จริงแล้ว เวลานั้นเป็นเวลาอันสำคัญยิ่งที่สุด ที่พวกเขาจะควรถิ่นและคอยเฝ้าระวังอยู่ (มัทธิว 26:36-40)

พระเยซูคริสต์ถูกจับตรงทางเข้าสวนเกทเซmani และถูกนำตัวไปให้คณะผู้พิพากษา “แก้” ตัดสินความ เปโตรได้ติดตามพระเยซูคริสต์ไปด้วย แต่ตามไปห่าง ๆ เปโตรปะปนอยู่กับฝูงชนจนแทบไม่มีใครจะสังเกตได้ว่า เขาเป็นสาวกคนสนิทคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ (ลูกา 22:54) แต่แน่นอนทีเดียว ที่เวลานั้นเขาควรจะยื่นขึ้นกล่าวแก้ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา (มาระโก 14:54) และแล้วการทดลองก็มาถึง คนหนึ่งในกลุ่มคนที่กำลังอยู่รอบกองไฟได้ชี้หน้าเปโตรว่า เป็นหนึ่งในจำนวนสาวกของพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอน ครั้นแล้วครั้งเล่าที่เปโตรได้ปฏิเสธอย่างน่าละอายว่า ตนไม่รู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เลย แต่แล้วในที่สุดเปโตรก็หวนระลึกถึงถ้อยคำที่พระเยซูคริสต์ได้ตรัสทำนายถึงตนไว้ เปโตรรู้สึกอดสูใจเป็นอย่างยิ่งนัก เขาได้ผละออกมาจากกลุ่มคนเหล่านั้นและร้องให้ด้วยความขมขื่นใจ เปโตรผู้หน้าเวทนา พญามารได้ชนะเขาแล้ว แต่...จบกันเท่านั้นหรือ?

ไม่ เรื่องมิได้ลงเอยแค่นั้น แม้เปโตรจะได้ชื่อว่าเป็นผู้หนึ่งที่ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์ แต่หลังจากที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงคืนพระชนม์ขึ้นมาแล้ว พระองค์ได้เสด็จไปหาเปโตรทรงอภัยโทษ ให้เขา และแต่งตั้งเขาให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง (มาระโก 16:7, ยอห์น 21:15-19) เปโตรปฏิบัติกิจที่พระเยซูคริสต์ได้มอบหมายไว้นั้นอย่างเกิดผล ดังจะเห็นได้จากคราวที่เปโตรเทศนา เป็นครั้งแรกหลังวันเพ็นเทคอสต์นั้น มีผู้กลับใจใหม่รับความรอดถึง 3,000 คน

พญามารหาช่องทางที่จะล่อลวงคริสเตียนทุกคน และไม่มีคริสเตียนสักคนเดียวที่จะรอดพ้น จากการถูกทดลองไปได้ แต่จะไม่มีคริสเตียนคนใดที่จะต้องพ่ายแพ้ต่อการทดลอง หากคริสเตียนคนนั้น ดำเนินชีวิตใกล้ชิดสนิทสนมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ยิ่งไปกว่านั้นเขาควรอ่าน เชื่อฟังและปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอทุกวัน ถ้าเป็นเช่นนั้นเขาก็จะสามารถเอาชนะการโจมตีของ พญามารไม่ว่าจะมาในด้านใดรูปใด และเข้าสู่สง่าราศีของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ได้ทรงอธิษฐานเพื่อ เปโตรผู้พลัดพลั้งและคำอธิษฐานของพระองค์ได้รับคำตอบ คราบใดที่พระองค์ยังทรงประทับอยู่เคียงข้างพระเจ้า เพื่อทูลเรื่องราวเพื่อบุตรของพระองค์ทุกคน คราบนั้นคำร้องทูลขอพระองค์เพื่อเราจะได้รับ คำตอบ ด้วยเช่นกัน

ความเร้นลับของพญามาร

- หลายคนเกลียดและขยะแขยง พญามาร หวาดผวา ในความเหี้ยมโหด ทารุณ ของมัน พยายาม
เมินหน้าแม่แต่จะนึกถึงชื่อของมัน

แต่แล้วก็ตัดไม่ขาด ทุกย่างก้าวในชีวิตของเราต้องสัมพันธ์กับพญามารทุกขณะ ต้องเผชิญกับ
การล่อลวง นานาประการของมัน

- ความรุ่งโรจน์ หรือความวิบัติ ในชีวิตของเราจึงได้อยู่ที่ตัวเราเองเป็นใหญ่ หากยังขึ้นอยู่กับสิ่ง
ที่นอกเหนือจากชีวิตของเราขึ้นไปอีก

- ท่านอาจไถหว่าน ท่านอาจสรรค์สร้าง ท่านอาจต่อสู้เพื่อชีวิตอย่างเต็มที่ แต่จะได้ผลอย่าง
เต็มที่ หรือเต็มที่ ขึ้นอยู่กับว่า วิธีการของท่านสอดคล้องกับวิธีการของพระเจ้าหรือไม่ต่างหาก ท่านไม่
อยากรู้ยุทธวิธีนี้ดอกหรือ?

ตั้งชื่อได้ที่

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฎิพัทธ์

กรุงเทพฯ